

Odkaz:

Rozsudek Soudu prvního stupně (druhého rozšířeného senátu) ze dne 27. listopadu 1997, Kaisersberg SA proti Komisi Evropských společenství, věc T-290/94, Recueil 1997, s. II-2137*

Klíčová slova:

Hospodářská soutěž – Nařízení č. 4064/89 – Rozhodnutí, kterým se spojení podniků prohlašuje za slučitelné se společným trhem – Závazky – Dámské hygienické prostředky – Žaloba na neplatnost – Přípustnost – Porušení podstatných formálních náležitostí – Konzultace třetích osob – Dominantní postavení

Předmět:

Zrušení rozhodnutí Komise 94/893/ES ze dne 21. června 1994 v řízení podle nařízení Rady (EHS) č. 4064/89, kterým se spojení podniků prohlašuje za slučitelné se společným trhem a Dohodou o EHP (*neoficiální překlad*) [IV/M.430 – Procter & Gamble/VP Schickedanz (II)] (Úř. věst., L 354, s. 32).

Skutkové okolnosti:

(Část „Skutkové okolnosti“ není převzata.)

Právní otázky

Skutkové okolnosti a řízení

Obecné souvislosti spojení podniků

- ¹ Spojení, které je předmětem rozhodnutí Komise 94/893/ES ze dne 21. června 1994, kterým se spojení podniků prohlašuje za slučitelné se společným trhem a Dohodou o EHP (*neoficiální překlad*) [IV/M.430 – Procter & Gamble/VP Schickedanz (II)] (Úř. věst., L 354, s. 32) (dále jen „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí“) (viz dále bod 41 a násl.), se týká nabytí společnosti Vereinigte Papierwerke Schickedanz AG (dále jen „VPS“) společností Procter & Gamble GmbH (dále jen „P&G“).
- ² P&G je dceřinou společností plně vlastněnou společností Procter & Gamble Company z USA. Konsolidovaný obrat skupiny byl v roce 1992/1993 23 626 milionů ECU, z čehož 7 814 milionů bylo dosaženo uvnitř Společenství. Vedle hygienických a kosmetických prostředků, pracích prostředků, potravin a nápojů vyvíjí P&G činnosti v oblasti hygienického papíru a v oblasti dámské hygienické ochrany.
- ³ V rozhodné době z hlediska skutkového stavu byla P&G prvním subjektem na trhu s hygienickými vložkami v západní Evropě s odhadovaným podílem na trhu za rok 1993 ve výši 42 % podle hodnoty a 33,5 % podle objemu v celém Společenství a zemích Evropského sdružení volného obchodu. Pokud jde konkrétně o německý trh, podíly P&G na trhu podle hodnoty, jež byly podle napadeného rozhodnutí (bod 119) mezi 35 a 40 %, ji učinily díky její ochranné známce Always prvním výrobcem hygienických vložek. Ve Španělsku měla P&G díky ochranným známkám Ausonia a Evax v roce 1993 podíl na trhu mezi 75 a 80 % podle hodnoty a mezi 65 a 70 % podle objemu (bod 119 rozhodnutí).

* Jednací jazyk: francouzština

4 Na trhu s dětskými plenami měla P&G rovněž silné postavení především díky své ochranné známce Pampers s podílem na trhu ve Společenství za rok 1993 mezi 45 a 50 % podle objemu (bod 25 rozhodnutí). Naproti tomu nevyvíjela P&G až do roku 1994 v Evropě činnost v odvětví papírových hygienických výrobků pro domácnost, což zahrnuje mimo jiné papírové kapesníky, toaletní papír, kuchyňské utěrky a odličovací tampony, přestože byla prvním subjektem na americkém trhu.

5 Před spojením s P&G byla VPS dceřinou společností plně vlastněnou společností Gustav und Grete Schickedanz (dále jen „GGS“), osobní společností podle německého práva. Její konsolidovaný obrat v roce 1992/1993 byl 681 milionů ECU, z čehož 645 milionů bylo dosaženo uvnitř Společenství. Činnosti VPS se týkají dámských hygienických prostředků, papírových hygienických výrobků pro domácnost, dětských plen, jakož i inkontinenčních výrobků pro dospělé, výrobků z bavlny a některých výrobků určených k péči o tělo.

6 Co se týče konkrétně dámských hygienických prostředků, byla VPS přítomna hlavně v Německu na trhu s hygienickými vložkami jednak prostřednictvím své špičkové ochranné známky Camelia a svých druhořadých ochranných známek Blümia a Femina, a jednak jakožto výrobce pro ochranné známky prodejců. V roce 1993 byl podíl výrobků VPS ochranné známky Camelia na německém trhu s hygienickými vložkami mezi 20 a 25 % (podle hodnoty a podle objemu), přičemž podíl, který měly společně ochranné známky Blümia a Femina, byl 5 až 10 % podle hodnoty a 10 až 15 % podle objemu (bod 119 rozhodnutí). VPS uvedla své výrobky Camelia rovněž na trh ve Španělsku, kde však byl její podíl na trhu v roce 1993 nižší než 5 %, jakož i v Rakousku, v Itálii a ve Švýcarsku. Dále vyráběla VPS tampony, které uváděla na trh pod ochrannou známkou Tampona.

7 Vedle dámských hygienických prostředků byla VPS přítomna na trhu s dětskými plenami prostřednictvím ochranných známek Moltex a Born s podílem na trhu ve Společenství v roce 1993 mezi 1 až 5 % (bod 25 rozhodnutí).

8 V odvětví papírových hygienických výrobků pro domácnost byl podíl celé VPS na trhu ve Společenství malý, ale na německém trhu byl za rok 1993 15 až 20 % (podle objemu) (bod 13 rozhodnutí).

Řízení před Komisí

9 Dne 9. prosince 1993 P&G oznámila Komisi v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (opravené znění v Úř. věst. 1990, L 257, s. 13, dále jen „nařízení č. 4064/89“) plán na odkoupení celého kapitálu VPS.

10 Dne 21. prosince 1993 v rámci tohoto prvního oznámení Kaysersberg SA odpověděla na dotazník Komise ze dne 17. prosince 1993 a sdělila některé informace týkající se odvětví dámské hygieny a inkontinenčních výrobků pro dospělé ve Francii, jakož i své připomínky ohledně dopadu plánovaného spojení.

11 Kaysersberg je akciová společnost podle francouzského práva, dceřiná společnost nizozemské skupiny Jamont NV, která je společně kontrolována společnostmi James River Corporation a Cragnotti & Partners, jejichž konsolidovaný obrat dosáhl v roce 1993 4 miliardy 818 milionů FF. Kaysersberg působí v odvětví dámské hygieny, převážně ve Francii a v Belgii. Kaysersberg byla v roce 1993 se svou dceřinou společností Vania Expansion, která uvádí na trh hygienické vložky a tampony, prvním subjektem ve Francii s celkovým podílem na trhu více než 30 % podle

hodnoty. Kaysersberg působí rovněž v odvětví papírových hygienických výrobků pro domácnost, především prostřednictvím ochranné známky Lotus, v odvětví inkontinenčních výrobků pro dospělé, jakož i v oblasti dětské hygieny (dětské pleny).

12 Dne 7. ledna 1994 po stažení původního oznámení oznámila P&G Komisi v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 4064/89 nový plán spojení, kterým se uchází o převzetí celého kapitálu VPS a dalších dceřiných společností GGS působících v příbuzných odvětvích.

13 V rámci tohoto nového plánu stanoví dohoda o nabytí uzavřená P&G a GGS a vedlejší dohoda uzavřená mezi P&G, GGS a VPS, že VPS oddělí svoji činnost týkající se „dětských plen“ od ostatních svých činností a před dokončením spojení ji přesune na samostatnou společnost a že bezprostředně po ukončení odkupu VPS postoupí P&G akcie této samostatné společnosti správci, jehož P&G jmenovala dne 22. prosince 1993 a jenž je pověřen najít konečného nabyvatele těchto akcií (body 5 a 6 rozhodnutí).

14 Oznámení mimoto obsahovalo nabídku závazku P&G, že nezíská kontrolu nad činnostmi VPS, které se týkají „dámské hygienické ochrany“ „mimo ochrannou známku Camelia“, to znamená hmotná a nehmotná aktiva vztahující se ke třem ochranným známkám Blümia, Femina a Tampona a k činnostem VPS jakožto výrobce pro ochranné známky prodejců (dále jen „jiná činnost než Camelia“) (bod 8 rozhodnutí).

15 Dne 22. ledna 1994 Komise zveřejnila v *Úředním věstníku Evropských společenství* sdělení stanovené čl. 4 odst. 3 nařízení č. 4064/89 (Úř. věst., C 19, s. 15). Podle bodu 4 tohoto sdělení Komise vyzvala „dotyčné třetí osoby, aby jí k plánovanému spojení předložily své případné připomínky“.

16 Dne 24. ledna 1994 Kaysersberg odpověděla na dotazník, který jí zaslala Komise dne 19. ledna, a sdělila žádané informace ohledně zeměpisného trhu a stavu hospodářské soutěže v oblasti dámských hygienických prostředků a rovněž sdělila Komisi své připomínky týkající se dopadu plánovaného spojení.

17 Korespondence s Komisí pokračovala dalšími dopisy společnosti Kaysersberg ze dne 14. března, 29. dubna a 18. a 31. května 1994.

18 Po přezkoumání oznámení vydala Komise dne 17. února 1994 na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89 rozhodnutí o zahájení řízení, pokud jde o hygienické vložky, z toho důvodu, že oznámené spojení vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem.

19 Dne 30. března 1994 zaslala Komise společnosti P&G oznámení námitek.

20 Dopisem ze dne 12. dubna 1994 zaslala Komise společnosti Kaysersberg kopii oznámení námitek na základě článku 15 nařízení Komise (EHS) č. 2367/90 ze dne 25. července 1990 o oznamování, lhůtách a slyšeních stanovených v nařízení č. 4064/89 (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., L 219, s. 5, dále jen „nařízení č. 2367/90“), aby ji informovala o povaze a předmětu řízení a vyzvala ji k uplatnění jejího stanoviska.

21 Znění oznámení námitek bylo mimo jiné takovéto.

22 Úvodem Komise připomenula, že podle dohod o nabytí měla být činnost VPS týkající se „dětských plen“ svěřena samostatné společnosti, kterou měl správce, jehož P&G jmenovala dne 22. prosince 1993, za úkol postoupit novému nabyvateli.

Z toho vyvozovala, že tento závazek je nedílnou součástí oznámení a že navzdory námitkám, které by Komise měla v případě nabytí, se oznámení námitek této činnosti netýkalo (bod 7 oznámení námitek). Mimoto připomněla, že P&G jednostranně nabídla závazek, že nezíská kontrolu nad jinou činností VPS než Camelia, a uvedla, že po zahájení řízení podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89 P&G potvrdila, že tyto závazky zůstanou v platnosti pod podmínkou, že Komise přijme rozhodnutí o slučitelnosti na základě článku 8 nařízení č. 4064/89 ve prospěch všech oznámených transakcí (body 8 až 10 oznámení námitek).

23 Komise uvedla, že oznámené spojení má význam pro celé Společenství, a poté konstatovala, že řízení bylo zahájeno ve věci hygienických vložek. Skutečnosti použité Komisí v oznámení námitek lze shrnout takto.

24 Co se týče relevantního výrobního trhu, Komise měla za to, že existuje samostatný trh pro každou z dámských hygienických prostředků, tedy slipové vložky, tampony a hygienické vložky. Pokud jde o definici zeměpisného trhu, Komise měla za to, že trh s hygienickými vložkami měl vnitrostátní rozměr. V tomto ohledu vzala Komise v úvahu především vysokou míru koncentrace v Německu a ve Španělsku, věrnost zákazníků ochranné známce, potíže při přístupu k maloobchodu, potřebu velkých investic do reklamy za účelem prosazení se, jakož i neúspěchy několika pokusů vstoupit na trh během posledních let.

25 Při hodnocení spojení Komise zdůraznila velký nárůst trhu s vložkami v západní Evropě, pokud jde o hodnotu, od počátku 90. let, kdy byly zavedeny nové propracované výrobky, jako například Always, s velkou přidanou hodnotou v porovnání s tradičními výrobky. Pro odhad tržních podílů účastníků řízení Komise usoudila, že nejvhodnějším měřítkem je podíl na trhu podle hodnoty, především z důvodu odhadovaných cenových rozdílů ve výši 50 až 100 % mezi špičkovými ochrannými známkami a druhořadými známkami nebo známkami prodejců, převahy značkového zboží, které je předmětem intenzivní reklamy, a potřeby vzít v úvahu finanční sílu společností s ohledem na nosnou povahu segmentu špičkových výrobků.

26 Podle Komise se podíly na trhu za rok 1993 na vnitrostátních trzích s hygienickými vložkami hlavně dotčených spojení ustálily takto (bod 93 oznámení námitek):

	<i>Německo</i>		<i>Španělsko</i>		<i>Rakousko</i>	
	Hodnota	Objem	Hodnota	Objem	Hodnota	Objem
	1993	1993	1993	1993	1993	1993
	(%)	(%)	(%)	(%)	(%)	(%)
P&G	36,3	20,4	79,8	65,9	24,6	17,6
VP Camelia	24,5	21,6	1,4	1,1	13,9	12,6
P&G + Camelia	60,8	42,0	81,2	67,0	38,5	30,2

jiné ochranné známky VP	6,9	12,0	—	0,1	2,9	2,4
Johnson & Johnson	13,4	9,2	1,1	0,8	30,1	24,8
Mölnlycke	—	—	—	—	—	—
Kimberly-Clark	0,9	0,8	—	—	—	—
Rauscher	—	—	—	—	17,8	27,6
soukromé ochr. známky	12,5	23,7	10,6	18,6	9,2	2,2
ostatní	5,1	12,3	7,1	13,5	1,5	12,8

27 Komise připomněla, že trh s hygienickými vložkami se, především v Německu, vyznačoval velkými překážkami při vstupu na trh, vyplývajícími zejména z velké věrnosti ochranné známce, potřeby vyvíjet inovované výrobky a zahájit rozsáhlé reklamní kampaně, jakož i z obtížného přístupu k maloobchodu. Mimoto se již před operací vysoký stupeň koncentrace v Německu a ve Španělsku ještě dále zvýšil.

28 Komise rovněž vzala v úvahu postavení P&G na trhu s hygienickými vložkami, které bylo obzvláště silné v nejvíce nosném segmentu ultratenkých vložek, její obchodní sílu vůči prodejcům jakožto velkého dodavatele běžných spotřebních výrobků, jakož i její finanční sílu ve srovnání s jejími soutěžiteli v oblasti hygienických vložek. Podle Komise se přitom vstup potenciálních soutěžitelů, kteří by mohli zpochybnit dominantní postavení P&G v Německu a ve Španělsku, zdál málo pravděpodobný vzhledem k různým neúspěšným pokusům proniknout na německý trh, které podnikly během posledních deseti až patnácti let společnosti Mölnlycke a Kimberley Clark, jakož i Kaysersberg mezi rokem 1970 a rokem 1985.

29 S přihlédnutím k těmto skutečnostem a především k analýze podílu na trhu, který by mohla P&G mít po spojení, k překážkám při vstupu na trh a k potenciální hospodářské soutěži, měla Komise za to, že s ohledem na faktory vlastní německému, španělskému a rakouskému trhu s hygienickými vložkami by nabytí společnosti VPS umožnilo společnosti P&G, dokonce i po postoupení činnosti VPS týkajících se „dětských plen“ a s ohledem na závazek P&G, že nezíská kontrolu nad jinou činností než Camelia, jednat na těchto trzích nezávisle na jejich zákaznících a soutěžiteli (bod 145 oznámení námitek). Pokud jde konkrétně o německý trh, měla Komise za to, že nabytí VPS a její přední německé ochranné známky Camelia, která je rovněž poslední nezávislou přední národní ochrannou známkou, by ztížilo vstup na německý trh jiným soutěžitelům tím, že by byli nuceni prosadit se na trhu spíše přímo než prostřednictvím nabytí již zavedeného podniku (bod 146 oznámení námitek).

30 Komise tedy dospěla k závěru, že oznámené spojení by mohlo být neslučitelné se společným trhem, protože bylo mohlo vést k vytvoření dominantního postavení na německém a rakouském trhu s hygienickými vložkami a posílení dominantního postavení ve Španělsku, v jehož důsledku by byla významně narušena účinná hospodářská soutěž na podstatné části společného trhu ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 4064/89 (bod 151 oznámení námitek).

31 Ve dnech 25. a 26. dubna uspořádala Komise v souladu s články 13 až 15 nařízení č. 2367/90 první slyšení účastníků spojení a třetích osob, včetně společnosti

Kaysersberg, po němž dne 6. května 1994 následovalo druhé slyšení účastníků spojení a třetích osob. Dne 9. května 1994 zaslala Kaysersberg Komisi kopii znění vystoupení, které učinil její generální ředitel během prvního slyšení.

32 Dne 27. května 1994 se poradní výbor pro kontrolu spojování podniků poprvé sešel a vydal nepříznivé stanovisko k oznámenému spojení podniků [stanovisko poradního výboru pro kontrolu spojování podniků vydané během 20. a 22. zasedání konaného dne 27. května a 20. června 1994 týkajícího se předběžného návrhu revidovaného rozhodnutí ve věci IV/M.430 — Procter & Gamble/VP Schickedanz (II), Úř. věst., 1994, C 379, s. 34, body 1 až 8].

33 Dne 10. června 1994 P&G navrhla Komisi nové závazky ohledně postoupení činnosti VPS týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia (dále jen „činnost Camelia“) za účelem odstranění námitek Komise ohledně slučitelnosti plánovaného spojení se společným trhem.

34 Dopisem ze dne 13. června Komise požádala P&G, aby do svých návrhů začlenila některé změny. V tomto ohledu zaslala Komise P&G změněný návrh závazků, který vzal v úvahu požadované změny, a rovněž ji požádala, aby připravila nedůvěrnou verzi tohoto dokumentu, aby mohly být konzultovány třetí osoby. Dopisem ze dne 14. června 1994 P&G takto navrhované změny přijala.

35 Ve středu 15. června 1994 Komise zaslala společnosti Kaysersberg dopis P&G ze dne 15. června, který obsahoval nedůvěrnou verzi takto přijatého návrhu závazků, a informovala ji, že jí dala na základě čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 a článku 15 nařízení č. 2367/90 možnost sdělit své písemné připomínky, které měly být Komisi doručeny nejpozději v pondělí 20. června 1994 ráno, aby mohly být předány poradnímu výboru.

36 Podle nedůvěrné verze, která byla předána společnosti Kaysersberg, navrhovala P&G závazky týkající se činností Camelia, včetně a) průmyslového závodu ve Forschheim a výrobních linek vyhrazených k výrobě dámských hygienických prostředků, b) ochranné známky Camelia a c) všech ostatních aktiv a pasiv, která tvoří součást činnosti Camelia nebo jsou nezbytná k jejímu fungování. Uvedené návrhy závazků byly tyto:

„1. P&G se zavazuje, že co možná nejrychleji po tom, co Komise přijme příznivé rozhodnutí podle nařízení č. 4064/89 a v každém případě nejpozději dne 1. července 1994 jmenuje společnost Goldman Sachs International Ltd (dále jen „Goldman Sachs“), aby jednala jejím jménem a vedla v dobré víře jednání s třetími stranami, které mají zájem, za účelem prodeje činnosti Camelia. P&G se dohodne s Goldman Sachs, pokud jde o odměnu pro Goldman Sachs, přičemž se rozumí, že část této odměny bude spočívat v provizi spojené s uvedeným prodejem.

2. P&G se zavazuje, že dá Goldman Sachs neodvolatelný mandát k tomu, aby našla nabyvatele pro činnost Camelia ve lhůtě [...], přičemž se rozumí, že výše uvedený nabyvatel bude muset být schopným soutěžitelem, skutečným nebo potenciálním, nezávislým a nevázaným na P&G, schopným zachovat a rozvíjet činnost Camelia jakožto aktivní silný soutěžitel na dotčeném trhu. P&G přijme všechna přiměřená opatření, aby podpořila zaměstnance v současné době zaměstnané v rámci činnosti Camelia, včetně zaměstnanců v odbytu a administrativě, aby pracovali pro takovou nezávislou třetí stranu. Tento závazek P&G bude považován za splněný, pokud P&G ve lhůtě [...] uzavře závazné prohlášení o záměru ohledně prodeje činnosti Camelia s výhradou, že tento prodej bude dokončen ve lhůtě [...]. P&G se zavazuje, že před

prodejem činnosti Camelia třetí straně poskytne společnosti Goldman Sachs veškerou požadovanou pomoc, a to za podmínek běžných na trhu.

3. Samotná P&G bude moci přijmout jakoukoli nabídku nebo si vybrat nabídku, kterou považuje za nejlepší, v případě více nabídek. Hodnota takových nabídek bude určena v závislosti na nabízené ceně a jiných závazcích ovlivňujících hodnotu takových nabídek.

4. P&G se zavazuje, že ve lhůtě [...] připraví průmyslový závod ve Forschheim tak, aby mohl být předán třetí straně, a konkrétně, aby mohl být průmyslový závod ve Forschheim řízen odděleně od P&G.

5. Před dokončením prodeje činnosti Camelia třetí straně P&G zajistí, že činnost Camelia bude řízena jako samostatná a prodejní jednotka s vlastní účetní závěrkou a s vlastním odbytem a prodejem pro činnost Camelia, které budou odděleny od činnosti P&G týkající se dámských hygienických prostředků. P&G se mimoto zavazuje k tomu, že činnost Camelia bude mít vlastní hospodářské vedení, které bude mít pokyn řídit uvedenou činnost nezávisle za účelem zajištění její stálé rentability a její hodnoty na trhu, a že P&G poskytne k tomuto účelu dostatečné finanční zdroje za běžného chodu věcí. Před dokončením prodeje činnosti Camelia třetí straně nesmí P&G začlenit činnost Camelia do žádné obchodní jednotky P&G. P&G se rovněž zavazuje, že neprovede žádné strukturální změny v činnosti Camelia bez předběžného souhlasu Komise.

6. P&G nezíská od hospodářského vedení činnosti Camelia žádné obchodní tajemství, know-how, obchodní informace, ani žádné jiné průmyslové informace ani právo duševního vlastnictví důvěrné nebo vlastnické povahy týkající se činnosti Camelia.

7. P&G se zavazuje, že si od Goldman Sachs vyžádá dodání písemné zprávy na základě [...] o veškerém příslušném vývoji jednání s třetími stranami, které mají zájem o nabytí činnosti Camelia, a zavazuje se k tomu, že takové zprávy s příslušnými podklady budou poskytnuty Komisi. Uvedená podkladová dokumentace bude zahrnovat zprávu připravenou hospodářským vedením činnosti Camelia o jejich probíhajících obchodech.

8. Jakýkoli spor mezi P&G a třetí stranou nabývající činnost Camelia, který vznikne ve vztahu k provádění těchto závazků nebo v souvislosti s ním, bude předložen nezávislé arbitráži, na níž se P&G a uvedená třetí strana vzájemně dohodnou.“

[„P&G hereby gives the following undertakings to the Commission with respect to VP's Camelia-branded feminine hygiene products business, which comprises: (i) the Forschheim plant and the production lines dedicated to the manufacture of feminine hygiene products; (ii) the Camelia brand name; and (iii) all other assets and liabilities that form part of or are necessary for the operation of VP's Camelia-branded feminine hygiene products business (hereafter referred to as the 'Business').

1. P&G undertakes that, as soon as practicable after the Commission has adopted a favourable decision under the Regulation 4064/89 and in any event no later than July 1, 1994, it shall appoint Goldman Sachs International Ltd ('Goldman Sachs') to act on its behalf in conducting good faith negotiations with interested third parties with a view to selling the Business. P&G and Goldman Sachs shall agree on the latter's remuneration, it being understood that part of such remuneration shall consist of a fee related to the consideration of the sale.

2. P&G undertakes that it shall give Goldman Sachs an irrevocable mandate to find a purchaser for the Business within [confidential] of its appointment, it being understood that such purchaser shall be a viable existing or prospective competitor independent of and unconnected to P&G and capable of maintaining and developing the Business as an active competitive force on the market concerned. P&G shall take all reasonable steps to encourage the relevant personnel currently employed in the Business, including sales and administrative personnel, to take up employment with such independent third party. P&G shall be deemed to have complied with this undertaking if, within [confidential], it has entered into a binding letter of intent for the sale of the Business, provided that such sale is completed within [confidential]. P&G undertakes to give, on an arm's length basis, all assistance requested by Goldman Sachs prior to the sale to the third party.

3. P&G alone shall be free to accept any offer or to select the offer it considers best in case of a plurality of offers. The value of any such offers shall be determined by the price offered plus other obligations affecting the value of such offers.

4. P&G undertakes that, within [confidential], the Forschheim plant shall be rendered capable of being transferred to an independent third party and, most particularly, that the Forschheim plant is capable of being managed separately from P&G.

5. Prior to the completion of the sale of the Business to a third party, P&G shall ensure that the Business is managed as a distinct and saleable entity with its own management, accounts and a sales distribution effort for the Business that is separate from P&G's catamenials business. P&G further undertakes that the Business shall have its own management that shall be under instructions to manage it on an independent basis in order to ensure its continued viability and market value, and that P&G shall provide sufficient financial resources to this end in the ordinary course of business. Prior to the completion of the sale of the Business to a third party, P&G shall not integrate the Business into any P&G business unit. P&G further undertakes that it shall make no structural changes to the Business without prior Commission approval.

6. P&G shall not obtain from the Business management any business secrets, know-how, commercial information, or any other industrial information of a confidential or proprietary nature relating to the Business.

7. P&G undertakes that it shall cause Goldman Sachs to provide a written report on a [confidential] basis on any relevant developments in its negotiations with third parties interested in purchasing the Business, and that such reports, together with supporting documentation, shall be furnished to the Commission. Such supporting documentation shall include a report prepared by the management of the Business on its on-going commercial operations.

8. Any dispute between P&G and the third party purchasing the Business arising out of or in the connection with the implementation of these undertakings shall be submitted to independent arbitration to be mutually agreed between P&G and such third party.“]

37

Dne 16. června 1994 zaslala P&G Komisi dopis, ve kterém potvrdila, že závazky dané dne 14. června 1994 mění a nahrazují závazky nabídnuté dne 17. ledna 1994 a týkající se dámských hygienických prostředků VPS a že v důsledku toho by byla v případě příznivého rozhodnutí Komise oprávněna nabýt a ponechat si kontrolu nad jinou činností VPS než Camelia.

38 Ve středu 17. června 1994 zaslala Kaysersberg své připomínky Komisi. Ve svém dopise poukazuje Kaysersberg především na to, že závazky navrhované P&G musí být považovány za nepřipustné z toho důvodu, že byly předloženy opožděně a třetím osobám byla ponechána krátká lhůta, aby mohly reagovat, a dále uvádí důvody, pro které se domnívá, že navrhované závazky nejsou uspokojující, i změny, které požaduje.

39 Dne 20. června 1994 se poradní výbor pro kontrolu spojování podniků sešel podruhé. Ve svém stanovisku poradní výbor uvádí:

„9. [...] po posouzení informací sdělených Komisí týkajících se nápravných opatření předložených společností Procter & Gamble v dopise ze dne 15. června 1994 za účelem vyřešení problémů hospodářské soutěže způsobených navrhovaným spojením, se [poradní výbor] shodl, že navrhované spojení je slučitelné se společným trhem a Evropským hospodářským prostorem pod podmínkou stažení investic z činnosti týkající se dámské hygienické ochrany pod ochrannou známkou Camelia.

10. [...] uvedené závazky jsou dostačující [...] pod podmínkou, že budou objasněny a účinně uplatněny tyto aspekty:

- a) jmenování správce nezávislého na Procter & Gamble, který bude řídit stažení investic z činnosti týkající se výrobků ochranné známky Camelia a bude ji řídit nezávisle na Procter & Gamble až do uskutečnění stažení investic;
- b) nastavení kratší lhůty pro stažení investic;
- c) potenciální nabyvatel musí mít dostačující finanční zdroje a osvědčenou zkušenost v oblasti spotřebních výrobků, která mu umožní zachovat a aktivně rozvíjet uvádění výrobků Camelia na trh v hospodářské soutěži s Procter & Gamble;
- d) nezávislost hospodářského vedení Camelia na Procter & Gamble až do dokončení stažení investic;
- e) Komise musí být oprávněná předem přezkoumat profil potenciálních nabyvatelů při současném respektování nezávislosti Procter & Gamble při výběru konečného nabyvatele;
- f) Komise musí mít dostatečné kontrolní a rozhodovací pravomoci k tomu, aby zajistila plné uplatnění závazků.

11. Menšina poradního výboru se mimoto domnívá, že Procter & Gamble by měla být rovněž povinna stáhnout investice z činností VPS Schickedanz týkajících se dámské hygienické ochrany pod „ochrannými známkami prodejců a druhořadými ochrannými známkami“.

40 Po zasedání poradního výboru připravila Komise konečnou verzi závazků P&G a P&G ji přijala.

Sporné rozhodnutí ze dne 21. června 1994

41 Dne 21. června 1994 Komise s ohledem na závazky přijaté P&G vůči ní přijala sporné rozhodnutí, kterým se spojení podniků prohlašuje za slučitelné se společným trhem a Dohodou o EHP.

42 Článek 1 výroku zní takto:

„První článek

S výhradou úplného provedení všech podmínek a povinností obsažených v závazcích Procter & Gamble GmbH vůči Komisi s ohledem na činnost VP Schickedanz týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia, jak jsou stanoveny v bodě 186 tohoto rozhodnutí, se spojení oznámené společností Procter & Gamble dne 17. ledna 1994 týkající se nabytí společnosti VP Schickedanz AG prohlašuje za slučitelné se společným trhem a řádným fungováním Dohody o Evropském hospodářském prostoru.“

43 Toto rozhodnutí bylo společnosti Kaysersberg oznámeno pro informaci dne 27. června 1994.

44 Rozhodnutí lze shrnout takto.

45 Úvodem Komise podotýká, že závazek nezískání kontroly nad odvětvím VPS týkajícím se „dětských plen“, je nedílnou součástí oznámení, a že se tudíž navzdory námitkám, které by měla vůči takovému nabytí, rozhodnutí tohoto výrobního trhu netýká (bod 7 rozhodnutí). Co se týče původního závazku nabídnutého společností P&G a zahrnutého do oznámení, že nezíská kontrolu nad jinou činností VPS než Camelia, Komise uvádí, že s ohledem na námitky, které vznesla, P&G podstatně změnila ochranné známky, které mají být postoupeny, i podmínky takového postoupení, a takto nahradila výrobky jiné činnosti VPS než Camelia dámskými hygienickými prostředky ochranné známky Camelia (bod 8 rozhodnutí).

46 Komise uvedla, že oznámené spojení má význam pro celé Společenství, a poté dále připomíná, že toto spojení se týká těchto výrobků vyráběných VPS: papírových výrobků pro domácnost, dámských hygienických prostředků, inkontinenčních výrobků pro dospělé, výrobků z bavlny a některých výrobků určených k péči o tělo a že řízení bylo zahájeno ohledně hygienických vloček.

47 Pokud jde o papírové hygienické výrobky pro domácnost, Komise poukazuje na to, že P&G, ačkoli je „lídrem“ na trhu ve Spojených státech a v Kanadě, v Evropě v tomto odvětví činnost nevykonává a že podle P&G je strategickým cílem spojení proniknout na evropský trh těchto výrobků. Mimoto konstatuje, že podíl VPS na trhu celkově v tomto odvětví je ve Společenství malý a v Německu je mezi 15 a 20 % a že pro každý výrobní trh posuzovaný odděleně bude mít VPS v Německu podíl na trhu s kapesníky mezi 35 a 40 % a na trhu s toaletním papírem mezi 15 a 20 %.

48 Komise činí závěr:

„S přihlédnutím ke skutečnosti, že činnosti P&G a VPS se v tomto odvětví nepřekrývají, a k nízkému podílu VPS na trhu nevyvolává spojení pochybnosti ve vztahu k pravidlům hospodářské soutěže týkající se těchto výrobků (bod 13 rozhodnutí).“

49 Co se týče inkontinenčních výrobků pro dospělé, výrobků z bavlny a kosmetických prostředků, dospěla Komise po analýze především postavení P&G a VPS na těchto trzích rovněž k závěru, že spojení nevyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem (body 14 až 23 rozhodnutí).

50 Pokud jde o dětské pleny, Komise se domnívá, že při neexistenci závazku obsaženého v oznámení a navzdory jen malému zvýšení podílu na trhu by spojení vytvořilo dominantní postavení P&G, vzhledem k jejímu podílu na trhu ve Společenství, který je mezi 45 a 50 %, jejím finančním zdrojům, špičkovým technologiím a jejímu silnému postavení vůči maloobchodníkům (body 24 až 26 rozhodnutí).

51 Co se týče dámských hygienických prostředků, uvádí rozhodnutí, po zprávě založené v podstatě na všech skutečnostech obsažených v oznámení námitek (body 27 až 182 rozhodnutí), nejprve závěr, že spojení, jak bylo oznámeno s původní nabídkou P&G, že postoupí činnost VPS týkající se dámských hygienických prostředků jiné činnosti než Camelia, by P&G jako nově vzniklému subjektu umožnilo jednat nezávisle na jeho zákaznících a jeho soutěžitelích na německém a španělském trhu s hygienickými vložkami (bod 183 rozhodnutí). Zejména se v něm konstatuje, že P&G by měla v Německu po spojení podíl na trhu mezi 60 a 65 % podle hodnoty trhu a mezi 40 a 45 % podle objemu, přičemž její nejbližší soutěžitel by měl podíl pouze mezi 10 a 15 % podle hodnoty a mezi 5 a 10 % podle objemu, a dodává se, že nabytí ochranné známky Camelia společností VPS společností P&G by ztížilo vstup na německý trh jiným soutěžitelům tím, že by byli nuceni prosadit se spíše přímo než prostřednictvím nabytí již existujícího podniku (bod 184 rozhodnutí).

52 Komise dále uvádí, že P&G nabídla, že změní oznámený plán spojení a přijme závazky, co se týče činnosti Camelia VPS (bod 186 rozhodnutí).

53 Podle závazků P&G převzatých v rozhodnutí je především stanoveno:

„P&G nabízí Komisi ve vztahu k činnosti VPS týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia, která zahrnuje: i) průmyslový závod ve Forschheim a výrobní linky vyhrazené k výrobě dámských hygienických prostředků; ii) ochrannou známku Camelia a iii) všechna ostatní aktiva a pasiva, která tvoří součást činnosti VPS týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia nebo jsou nezbytná k jejímu fungování (dále jen „činnost Camelia“), tyto závazky:

1) P&G se zavazuje, že co možná nejrychleji po tom, co Komise přijme příznivé rozhodnutí podle nařízení č. 4064/89, a v každém případě nejpozději ke dni uplynutí lhůty pro nabytí podílů VPS, jmenuje nezávislého správce (dále jen „správce“), který podléhá schválení Komisí, aby jednal jejím jménem při dohledu nad každodenním řízením činnosti Camelia za účelem zajištění její stálé rentability a její hodnoty na trhu, jakož i jejího rychlého a účinného postoupení zbylých činností P&G. Správce současně jmenuje společnost Goldman Sachs International Ltd (dále jen „Goldman Sachs“), aby jednala jeho jménem a vedla v dobré víře jednání s třetími stranami, které mají zájem, za účelem prodeje činnosti Camelia [...].

2) P&G se zavazuje, že dá správci neodvolatelný mandát k tomu, aby našel právoplatného nabyvatele pro činnost Camelia ve lhůtě [...], přičemž se rozumí, že uvedený nabyvatel bude muset být schopným soutěžitelem, skutečným nebo potenciálním, nezávislým a nevázaným na P&G, který má finanční zdroje a prokázanou odbornou znalost trhů se spotřebním zbožím, což mu umožní zachovat a rozvíjet činnost Camelia jakožto aktivní silný soutěžitel, jenž bude v hospodářské soutěži s dámskými hygienickými prostředky P&G na různých dotčených trzích [...].

[...]

8) P&G nezačlení činnost VPS týkající se druhořadých ochranných známek a ochranných známek prodejců do své vlastní obchodní a výrobní struktury pro dámské hygienické prostředky až do dokončení prodeje činnosti Camelia.

[...]“ (bod 186 rozhodnutí).

Komise dále uvádí:

„Komise je spokojena, že nabídka P&G postoupit činnost týkající se ochranné známky vložek Camelia zabrání P&G, aby získala dominantní postavení v Německu a posílila své dominantní postavení ve Španělsku. Po spojení a postoupení Camelia bude struktura trhu v Německu a ve Španělsku následující, při zohlednění skutečnosti, že P&G již v budoucnosti nepostoupí jinou činnost VPS než Camelia (přesné podíly na trhu jsou skryty z důvodu obchodního tajemství):

	<i>Německo</i>		<i>Španělsko</i>	
	Hodnota 1993 (%)	Objem 1993 (%)	Hodnota 1993 (%)	Objem 1993 (%)
P&G	35-40	20-25	75-80	65-70
jiné ochranné známky VP	5-10	10-15	0	< 1
P&G celkem	40-45	30-35	75-80	65-70
VP Camelia	20-25	20-25	1-5	1-5
Johnson & Johnson	10-15	5-10	1-5	< 1
Kimberly-Clark	< 1	< 1	—	—
ochranné známky prodejců	10-15	20-25	10-15	15-20
ostatní	5-10	10-15	5-10	10-15

Jak ukazuje tato tabulka, P&G zvýší svůj podíl na německém trhu o 6,9 %, čímž dosáhne celkového podílu na trhu 43,2 % (podle hodnoty), přičemž Camelia má podíl 24,5 % a J&J má podíl 13,4 %. Zvýšení podílu P&G na trhu bude možno přičíst výhradně tomu, že nabude činnosti VPS týkající se druhořadých ochranných známek a ochranných známek prodejců (tedy jiných než špičkových ochranných známek), zatímco stávající činnost P&G týkající se Always bude vystavena hospodářské soutěži dvou významných dodavatelů vložek špičkových ochranných známek. Ve Španělsku se podíl P&G na trhu zvýší o méně než 0,1 %. Komise proto dospěla k závěru, že závazky nabízené P&G ohledně činnosti VPS týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia jsou dostačující k tomu, aby zabránily vytvoření nebo posílení dominantního postavení na německém a španělském trhu, dokonce i jinde v Evropském hospodářském prostoru.“ (bod 187 rozhodnutí).

Události následující po rozhodnutí

55 Dopisem ze dne 5. července 1994 P&G informovala Komisi, že proběhla jednání se společností Kimberly Clark týkající se postoupení činnosti Camelia a že k postoupení by mohlo dojít v okamžiku definitivního dokončení prodeje aktiv VPS společnosti P&G nebo zanedlouho po něm.

56 Dne 20. července 1994 Komise oznámila tiskovou zprávou, že k dokončení prodeje VPS společnosti P&G došlo dne 16. července 1994 a že současně byly všechny činnosti VPS v oblasti dámských hygienických prostředků (především činnost Camelia) postoupeny společnosti Kimberly Clark a že činnost VPS v odvětví dětských plen byla prodána skupině Wirths.

57 Podle vedlejšího účastníka řízení, společnosti P&G, byly ochranné známky Camelia, Tampona a soukromé ochranné známky prodány společnosti Kimberly Clark a ochranná známka Blümia byla poskytnuta tomuto podniku na základě licence dne 16. července 1994. Pokud jde o ochrannou známku VPS Femina, Komise a vedlejší účastník řízení uvádějí, že ji nabyl německý prodejní řetězec Rewe.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

58 Za těchto okolností podala Kaysersberg návrhem došlým kanceláři Soudu prvního stupně dne 19. září 1994 projednávanou žalobu.

59 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 8. ledna 1995 požádala P&G o vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise a na základě čl. 35 odst. 2 písm. b) jednacího řádu Soudu prvního stupně požádala, aby jí bylo povoleno používat anglický jazyk během písemné části řízení i ústní části řízení.

60 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 1. února 1995 požádala žalobkyně o důvěrné zacházení s některými dokumenty v jejím spisu v případě, že by návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení byl přijat.

61 Usnesením předsedy prvního rozšířeného senátu Soudu ze dne 19. května 1995 byl návrh na vstup P&G do řízení jako vedlejšího účastníka povolen a pro některé dokumenty ve spisu bylo vyhověno požadavku žalobkyně na důvěrné zacházení.

62 Usnesením ze dne 16. srpna 1995, Kaysersberg v. Komise (věc T-290/94, Recueil 1995, s. II-2249), Soud zamítl žádost o výjimku z jazykového režimu předloženou P&G v rozsahu, v němž se týkala písemné části řízení, a povolil P&G, aby se během ústní části řízení vyjadřovala v angličtině.

63 Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud prvního stupně o zahájení ústní části řízení bez předběžného dokazování. V rámci organizačních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu byla však Komise dne 24. ledna 1997 vyzvána, aby odpověděla na některé písemné otázky a předložila nedůvěrné verze některých dokumentů. Dne 19. února 1997 Komise odpověděla na písemné otázky položené Soudem a předložila požadované dokumenty.

64 Řeči hlavních účastníků řízení a vedlejšího účastníka řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání dne 23. dubna 1997.

65 Žalobkyně žádá, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 21. června 1994;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

66 Žalovaná žádá, aby Soud:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

67 Vedlejší účastník řízení žádá, aby Soud:

- prohlásil, aniž by přezkoumával věc samou, žalobu za nepřipustnou z toho důvodu, že žalobkyně neprokázala právní zájem na podání žaloby, nebo
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vzniklých vedlejšímu účastníku řízení.

68 Ve svém vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka řízení žalobkyně žádá, aby Soud:

- zamítl všechny důvody vznesené žalovanou;
- uložil vedlejšímu účastníku řízení náhradu nákladů řízení.

Přípustnost

Stručný popis argumentace účastníků řízení

69 V žalobě žalobkyně uvádí, že na základě čl. 173 čtvrtého pododstavce Smlouvy o ES je přípustné, aby se domáhala zrušení rozhodnutí. Především poukazuje na to, že se aktivně účastnila řízení předcházejícího přijetí rozhodnutí. Mimoto je bezprostředně a osobně dotčena jakožto přední subjekt ve Francii a v Belgii v odvětví dámské hygieny, papírových kapesníků a dětské hygieny, protože spojení může ještě více omezit přístup na německý trh, především na trh s hygienickými vložkami. Jedná se přitom o již uzavřený trh, na kterém se pokoušela prosadit neúspěšně navzdory nepřetržitým obchodním investicím a blízkosti svého výrobního závodu. A konečně ji rozhodnutí zbavilo příležitosti získat činnost Camelia tím, že ponechalo společnosti P&G možnost, aby za netransparentních podmínek postoupila tuto činnost společnosti Kimberly Clark.

70 Komise nepředložila ohledně přípustnosti žaloby žádné vyjádření.

71 Vedlejší účastník řízení, společnost P&G, se domnívá, že žaloba na neplatnost musí být prohlášena za nepřipustnou. Připouští, že Komise nezpochybovala přípustnost této žaloby a že ona sama jakožto vedlejší účastník řízení není oprávněna vznést námitku nepřipustnosti, avšak upozorňuje, že v podobném případě Soudní dvůr již přezkoumával přípustnost i bez návrhu (rozsudek ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, věc C-225/91, Recueil 1993, s. I-3203, bod 13).

72 V projednávaném případě nemělo rozhodnutí žádný významný vliv na postavení žalobkyně v hospodářské soutěži, takže ji nelze považovat za bezprostředně a osobně dotčenou ve smyslu článku 173 Smlouvy (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 1969, Eridania a další v. Komise, spojené věci 10/68 a 18/68, Recueil 1969, s. 459). V tomto ohledu vedlejší účastník řízení poukazuje na to, že nezískal žádný podíl na trhu v odvětví dámské hygieny, protože současně s nabytím VPS se zbavil nejen činnosti Camelia v souladu s rozhodnutím, ale rovněž jiné činnosti než Camelia. Rovněž vedlejší účastník řízení poukazuje na to, že nenabyl žádnou z činností VPS na trhu s dětskými plenami. Co se týká odvětví papírových hygienických výrobků pro domácnost, jsou získané podíly na trhu zanedbatelné.

73 Mimoto rozhodnutí žalobkyni nezbavilo možnosti nabýt činnost Camelia a
žalobkyně také nikdy neprojevila takový úmysl navzdory závazku postoupení, který
přijala P&G.

74 Konečně žalobkyně nemá žádný právní zájem na podání žaloby, protože případné
zrušení rozhodnutí by jí nepřineslo žádné vyrovnání, a zejména by jí neumožnilo
nabýt činnosti Camelia. Mimoto Komise vzala v průběhu správního řízení námitky
žalobkyně zcela v úvahu.

Závěry Soudu

75 Soud poukazuje na to, že žalovaná nenavrhovala, aby byla žaloba prohlášena za
nepřípustnou, ale pouze žádala, aby byla meritorně zamítnuta. Přitom je třeba
připomenout, že podle čl. 37 čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora ES, který
podle čl. 46 prvního pododstavce uvedeného statutu platí i pro řízení před Soudem
prvního stupně, se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstup do řízení omezí na
podporu návrhových žádání jednoho z účastníků řízení. Mimoto musí vedlejší
účastník podle čl. 116 odst. 3 jednacího řádu Soudu prvního stupně přijmout stav
řízení ve stavu, jaký je tu v době jeho vstupu do něho.

76 Z toho vyplývá, že vedlejší účastník řízení není aktivně legitimován k uplatnění
námitky nepřípustnosti, a že tedy Soud není povinen zabývat se jím uplatněnými
důvody nepřípustnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a
další v. Komise, věc C-313/90, Recueil 1993, s. I-1125, body 20 až 22, a výše
uvedený rozsudek Matra v. Komise, bod 12, a rozsudky Soudu prvního stupně ze dne
22. října 1996, Skibsvearftsforeningen a další v. Komise, věc T-266/94, Recueil
1996, s. II-1399, bod 39, a ze dne 12. prosince 1996, Leclerc v. Komise, věc T-
19/92, Recueil 1996, s. II-1851, bod 50).

77 Za okolností projednávaného případu se Soud domnívá, že není namístě zabývat se i
bez návrhu přípustností této žaloby.

Věc samá

78 Na podporu své žaloby žalobkyně vznáší pět žalobních důvodů, které vycházejí
z různých porušení podstatných formálních náležitostí, a šestý žalobní důvod, který
vychází ze zjevně nesprávného posouzení.

79 První žalobní důvod uvádí nedostatek skutečných a vážných konzultací poradního
výboru pro kontrolu spojování podniků v rozporu s čl. 19 odst. 5 a 6 nařízení
č. 4064/89. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 18 nařízení č. 4064/89
v tom, že žalobkyni nebyla dána možnost předložit připomínky k obsahu závazků
společnosti P&G. Třetím žalobním důvodem žalobkyně Komisi vytýká, že přijala
podstatnou změnu oznámení v rozporu s články 6 a 8 nařízení č. 4064/89 a oddílem I
nařízení č. 2367/90. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení obecných právních
zásad Společenství, ustanovení nařízení č. 4064/89 a nařízení č. 2367/90 tím, že
Komise nedodržela před přijetím rozhodnutí dostatečné a přiměřené lhůty. Pátý
žalobní důvod vychází z nedostatku odůvodnění v rozporu s článkem 190 Smlouvy o
ES. A konečně šestý žalobní důvod vychází z porušení článků 2 a 8 nařízení
č. 4064/89 tím, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně
účinků spojení na některých trzích.

*První žalobní důvod vycházející z nedostatku skutečných a vážných konzultací
poradního výboru*

Stručný popis argumentace účastníků řízení

- 80 Žalobkyně tvrdí, že konzultace poradního výboru nebyla uskutečněna za podmínek vyžadovaných čl. 19 odst. 5 a 6 nařízení č. 4064/89. Poradní výbor neměl dostatek času nezbytného k posouzení navrhovaných závazků P&G týkajících se postoupení činnosti Camelia a k vyjádření skutečného a vážného stanoviska k návrhu spojení. Poradní výbor, který byl svolán Komisí dne 15. června 1994, se totiž sešel dne 20. června 1994, to je méně než čtrnáct dní po zaslání pozvánek, v rozporu s požadavky výše uvedeného čl. 19 odst. 5. Komise přitom v projednávaném případě neprokázala, že výjimečně zkrátila lhůtu pro svolání tak, aby se zabránilo způsobení vážné škody společnosti P&G.
- 81 Mimoto poznatky předané poradnímu výboru za účelem jeho zasedání mu neumožnily získat správné a spolehlivé znalosti o návrhu spojení. Výbor tak jednak vydal své stanovisko bez znalosti skutečného rozsahu jiné činnosti VPS než Camelia, protože v návrzích závazků P&G ze dne 15. června, které byly předloženy výboru k analýze byl stále uveden původní závazek postoupit tuto činnost. Jednak byla prováděcí pravidla postoupení činnosti Camelia, uvedená v návrzích ze dne 15. června, podstatně změněna po zasedání výboru, jelikož, zatímco bylo zpočátku uvedeno, že P&G postoupí tuto činnost třetí osobě podle svého výběru, konečné závazky se ukázaly být více omezující.
- 82 Komise uplatňuje, že podle judikatury nemůže nedodržení pravidla čtrnácti dnů samo o sobě způsobit protiprávnost rozhodnutí přijatého na základě nařízení č. 4064/89, pokud pozvánky byly odeslány za podmínek, které výboru umožnily vydat stanovisko s úplnou znalostí věci (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 10. července 1991, RTE v. Komise, věc T-69/89, Recueil 1991, s. II-485). Mimoto v oblasti spojování podniků je třeba brát v úvahu krátkost lhůt, které charakterizují obecnou strukturu nařízení č. 4064/89 (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 28. října 1993, Zunis Holding a další v. Komise, věc T-83/92, Recueil 1993, s. II-1169, bod 38). Komise v tomto ohledu zdůrazňuje, že na základě čl. 19 odst. 5 poslední věty nařízení č. 4064/89 může lhůtu čtrnácti dní výjimečně zkrátit, aby se zabránilo způsobení vážné škody jednomu nebo více podnikům, jež jsou stranami spojení. Komise se nedovolává předpokladu nebezpečí vážné škody způsobené společností P&G, poukazuje však na to, že měla důvody k obavám ze zhoršení postavení VPS při neexistenci rychlého rozhodnutí.
- 83 Komise se v každém případě domnívá, že s ohledem na okolnosti projednávaného případu byla lhůta ponechaná poradnímu výboru k tomu, aby posoudil navrhované závazky P&G ze dne 15. června spočívající nakonec v postoupení činnosti Camelia, dostatečná k tomu, aby mohl vydat stanovisko s úplnou znalostí věci. Upozorňuje, že vnitrostátní orgány byly úzce a nepřetržitě zapojeny do řízení, především odesláním hlavních částí spisu a konáním dvou formálních slyšení, a že výbor se již sešel poprvé dne 27. května 1994.
- 84 Mimoto obsah konečného závazku P&G spočívajícího v nenabytí činnosti Camelia se podstatně neliší od návrhů ze dne 15. června předaných poradnímu výboru. Po jeho stanovisku byla posílena pouze prováděcí pravidla. Co se týče původního závazku P&G nenabytí jinou činností než Camelia, Komise poukazuje na to, že byl při zasedání poradního výboru ještě aktuální a že vzhledem k tomu, že se pouze menšina výboru domnívala, že P&G by měla stáhnout investice rovněž z této činnosti, rozhodla v souladu s většinovým názorem nepožadovat, aby P&G tento závazek splnila.

85 Vedlejší účastník řízení zdůrazňuje, že poslední změny jeho návrhů ze dne 15. června 1994, které přijal po zasedání výboru, jsou v podstatě procesní povahy a Komise je provedla proto, aby zohlednila připomínky vnitrostátních orgánů a třetích osob. Komise tedy zcela převzala názor vyjádřený poradním výborem, přestože není vázána jeho stanoviskem. Mimoto poukazuje na to, že poradní výbor nevznesl žádné námítky ohledně lhůty pro svolání.

Závěry Soudu

86 Úvodem je třeba připomenout, že na základě čl. 19 odst. 3 nařízení č. 4064/89 musí být před přijetím jakéhokoli rozhodnutí mimo jiné podle čl. 8 odst. 2 uvedeného nařízení konzultován poradní výbor pro kontrolu spojování podniků. Podle čl. 19 odst. 5 tohoto nařízení se zasedání výboru nesmí konat dříve než čtrnáct dní po zaslání pozvánek, ale Komise může ve výjimečných případech zkrátit tuto lhůtu tak, aby se zabránilo způsobení vážné škody jednomu nebo více podnikům, jichž se spojení týká. Mimoto čl. 19 odst. 6 nařízení stanoví, že Komise „vezme v nejvyšší možné míře v úvahu stanovisko vyjádřené tímto výborem“.

87 V projednávaném případě je nesporné, že svolání poradního výboru na jeho druhé zasedání na den 20. června 1994 nebylo uskutečněno ve lhůtě čtrnácti dnů uvedené v čl. 19 odst. 5 nařízení č. 4064/89. Soud mimoto poukazuje na to, že Komise sice odkazuje na svou starost ohledně případného zhoršení postavení VPS v případě, že rozhodnutí nebude přijato rychle, avšak netvrdí, že zkrátila lhůtu pro svolání poradního výboru, aby se zabránilo způsobení vážné škody tomuto podniku nebo P&G. V tomto ohledu vyplývá z nezpochybnovaných vyjádření žalobkyně, že žádný z těchto dvou podniků nepožádal během správního řízení Komisi, aby využila čl. 7 odst. 4 nařízení, na jehož základě může Komise přiznat odchylku a povolit uskutečnění spojení v průběhu řízení právě proto, aby se zabránilo způsobení vážné škody jednomu nebo více podnikům, jichž se spojení týká.

88 Soud se však domnívá, že nedodržení lhůty pro svolání poradního výboru, dokonce i při neexistenci výjimečných okolností vztahujících se k nebezpečí způsobení vážné škody ve smyslu čl. 19 odst. 5 nařízení č. 4064/89, nemůže samo o sobě způsobit protiprávnost konečného rozhodnutí Komise. Je totiž třeba uvést, že výše uvedená lhůta čtrnácti dní představuje čistě vnitřní procesní pravidlo, podobně jako lhůta pro svolání poradního výboru pro restriktivní praktiky a dominantní postavení stanovená v čl. 10 odst. 5 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy, (Úř. věst. 13, 1962, s. 204, dále jen „nařízení č. 17“), který rovněž stanoví, že konzultace výboru se koná „nejdříve čtrnáct dní po odeslání pozvánky“. Podle ustálené judikatury může nedodržení takového pravidla způsobit protiprávnost konečného rozhodnutí Komise pouze tehdy, pokud je dostatečně podstatné a pokud poškodilo právní a majetkové postavení účastníka řízení, který se dovolává procesní vady (výše uvedený rozsudek RTE v. Komise, bod 27). Tak tomu nemůže být v případě, že poradní výbor měl ve skutečnosti dostatečnou lhůtu k tomu, aby se mohl seznámit s důležitými skutečnostmi věci a mohl vydat stanovisko s úplnou znalostí věci, to znamená, aniž by byl uveden v omyl ohledně podstatné skutečnosti nesprávnostmi nebo opomenutími. V takovém případě totiž nemůže mít nedodržení lhůty pro svolání žádný dopad na výsledek postupu konzultací, popřípadě na obsah konečného rozhodnutí.

89 V projednávaném případě je třeba především poukázat na to, že poradní výbor sám nevznesl námítky proti tomu, aby se jeho zasedání konalo v den určený Komisí, byť méně než čtrnáct dní po jeho svolání.

90 Dále se Soud domnívá, že ze samotného stanoviska poradního výboru vyplývá, že výbor mohl, navzdory krátké lhůtě, která mu byla poskytnuta, rozhodnout s úplnou znalostí věci o závazcích navrhovaných P&G, a tedy i o návrhu rozhodnutí Komise. Je třeba totiž zdůraznit, že výbor prohlásil, že se ve shodě s Komisí domnívá, že závazky týkající se postoupení činnosti Camelia jsou dostačující pro zajištění slučitelnosti spojení se společným trhem a Evropským hospodářským prostorem, a přitom současně rovněž vyjádřil názor, že by měly být objasněny a účinně uplatněny některé aspekty týkající se jmenování správce, nastavení kratší lhůty pro stažení investic, vlastností potenciálního nabyvatele, nezávislosti hospodářského vedení Camelia až do skončení postoupení a konečně možností Komise přezkoumat vlastnosti potenciálních nabyvatelů a kontrolovat plnění závazků (viz výše bod 39). Ukazuje se tedy, že navzdory nedodržení lhůty pro svolání měl poradní výbor dostatek času nezbytného k tomu, aby formuloval konkrétní doporučení ohledně podmínek, za nichž by podle něho mělo být navrhované postoupení činnosti VPS Camelia uskutečněno.

91 Soud mimoto konstatuje, že uvedená doporučení výboru týkající se prováděcích pravidel postoupení činnosti Camelia byla v podstatě zcela převzata do konečné verze závazků vypracované po jeho zasedání. Především konečný stav závazků, jak je uveden v bodě 186 odůvodnění rozhodnutí, stanoví, že správce jmenuje P&G a schválí Komise ke dni uplynutí lhůty pro nabytí VPS, aby bylo zajištěno postoupení činnosti Camelia schopnému nabyvateli, a rovněž to, že nabyvatel musí být schopen rozvíjet činnost Camelia tak, aby byla v hospodářské soutěži „s dámskými hygienickými prostředky P&G na různých dotčených trzích“ (viz výše bod 53). V tomto ohledu argument žalobkyně vycházející z toho, že prováděcí pravidla postoupení činnosti Camelia byla tedy po zasedání výboru podstatně změněna v tom, že byla učiněna více omezujícími, nemůže prokázat, že byl výbor uveden v omyl ohledně podstatné skutečnosti. Vzhledem k tomu, že tyto změny byly provedeny právě na základě doporučení poradního výboru, aby byla posílena prováděcí pravidla závazku P&G postoupit tuto činnost, takto provedené změny vůbec neprokazují, že by výbor nemohl rozhodnout s úplnou znalostí věci, nýbrž naopak prokazují, že Komise vzala v nejvyšší možné míře v úvahu stanovisko tohoto výboru v souladu s požadavky čl. 19 odst. 6 nařízení č. 4064/89.

92 Co se týká argumentace žalobkyně, podle níž poradní výbor nemohl vyhodnotit skutečný rozsah jiné činnosti VPS než Camelia z toho důvodu, že návrhy závazků P&G ze dne 15. června 1994, které mu byly předány při jeho svolání, výslovně nestanovily odvolání původního závazku postoupit tuto činnost, Soud se domnívá, že ani ta nemůže být přijata.

93 Soud uvádí, že návrhy závazků P&G zaslané poradnímu výboru sice neobsahují žádné výslovné ustanovení ohledně osudu jiné činnosti VPS než Camelia a že P&G potvrdila Komisi svůj úmysl ponechat si tuto činnost až dopisem ze dne 16. června, to znamená až po svolání poradního výboru.

94 Soud však zaprvé konstatuje, že ani neexistence doložky týkající se jiné činnosti než Camelia v návrzích závazků P&G oznámených poradnímu výboru dne 15. června 1994, ani skutečnost, že P&G výslovně informovala Komisi o svém úmyslu ponechat si tuto činnost až po svolání poradního výboru, nemohly tomuto výboru zabránit v rozhodnutí o otázce, zda měla být P&G rovněž povinna postoupit jinou činnost než Camelia. Tento výklad je potvrzen skutečností, že podle stanoviska poradního výboru se pouze menšina jeho členů na konci zasedání domnívala, že „Procter &

Gamble by měla být rovněž povinna stáhnout investice z činností VPS Schickedanz týkajících se dámské hygienické ochrany pod „ochrannými známkami prodejců a druhořadými ochrannými známkami“ (viz odstavec 11 stanoviska poradního výboru uvedený výše v bodě 39). To ukazuje, že poradní výbor, jak vyplývá z vyjádření Komise, jež nebylo zpochybněno, byl při zahájení svého zasedání v každém případě informován o úmyslech P&G týkajících se jiné činnosti než Camelia.

95 Zadruhé, spis neobsahuje žádné indicie, které by mohly zpochybnit skutečnost, že poradní výbor měl veškeré podklady nezbytné k tomu, aby mohl vyhodnotit rozsah jiné činnosti VPS než Camelia. Naopak se ukazuje, že orgány členských států byly úzce a nepřetržitě napojeny na postup přezkumu plánovaného spojení, a že jejich zástupci v poradním výboru mohli proto v době tohoto druhého zasedání znát všechny důležité skutečnosti spisu týkající se především podílu této činnosti na trhu. Kromě toho, že takové napojení znamená v souladu s čl. 19 odst. 1 nařízení č. 4064/89 zaslání oznámení a nejdůležitějších dokumentů řízení, totiž ze spisu vyplývá, že zástupci členských států se v projednávaném případě zúčastnili formálních slyšení pořádaných Komisí ve dnech 25. a 26. dubna a 6. května 1994, během nichž byly vyslechnuty oznamující účastníci spojení a třetí osoby, a sešli se poprvé v poradním výboru dne 27. května 1994, aby se vyjádřili k prvnímu návrhu rozhodnutí Komise. I když je pravda, že výbor tehdy vydal své stanovisko na základě návrhu rozhodnutí o zákazu spojení, nic to nemění na tom, že hodnocení spojení, jak bylo původně oznámeno, nezbytně vyžadovalo analýzu dosahu závazku, který tehdy navrhovala P&G, postoupit jiné činnosti VPS než Camelia a za tímto účelem vyhodnocení rozsahu této činnosti na dotčeném trhu.

96 Za těchto podmínek a s ohledem na skutečnost, že nebylo uvedeno, že by poradnímu výboru nebyla oznámena nějaká důležitá a nová skutečnost týkající se rozsahu jiné činnosti než Camelia, se Soud domnívá, že výbor mohl vyjádřit své stanovisko s úplnou znalostí věci, pokud jde o to, zda bylo nutné, aby P&G stáhla investice z této činnosti.

97 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Druhý žalobní důvod vycházející z nedostatku konzultace třetích osob ohledně závazků P&G

Stručný popis argumentace účastníků řízení

98 Žalobkyně tvrdí, že postup konzultací „soutěžitelů, kteří mají zájem“, nebyl v rozporu s čl. 18 odst. 1, 3 a 4 nařízení č. 4064/89 dodržen. Odvolává se na rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise (věc 85/76, Recueil 1979, s. 461), a poukazuje na to, že jí nebyla dána možnost užitečně sdělit své stanovisko k závazkům společnosti P&G, jelikož Komise jí jednak ponechala lhůtu pouze dvou pracovních dnů, aby uplatnila své připomínky k návrhům P&G, a jednak jí nezaslala konečnou verzi závazků P&G za účelem předběžného stanoviska navzdory změnám následně provedeným v těchto návrzích. Žalobkyně proto nemohla činit poznámky k situaci vzniklé nabytím jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G, protože návrhy závazků P&G oznámené třetím osobám dne 15. června 1994 neumožňovaly dojít k závěru, že původní závazek postoupit jinou činnost než Camelia byl stažen.

99 Žalobkyně zpochybňuje argumentaci Komise, podle níž mohou třetí podniky uplatnit pouze čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89. Judikatura, na kterou se odvolává Komise a

kteřá se týká procesních práv třetích osob v rámci použití nařízení č. 17, je podle ní v projednávaném případě nerelevantní vzhledem k tomu, že sledované úvahy nelze přenést na provádění nařízení č. 4064/89 a že skutkový stav v citovaných věcech byl odlišný.

¹⁰⁰ V každém případě, i za předpokladu, že existuje rozdíl v zacházení ve vztahu k podnikům uvedeným v čl. 18 odst. 1, 2 a 3 nařízení č. 4064/89, se žalobkyně domnívá, že čl. 18 odst. 4 uvedeného nařízení vyžaduje, aby byla včas vyslechnuta Komise a na základě úplných informací. Třetí osoby jsou oprávněny účastnit se správního řízení za účelem ochrany svých oprávněných zájmů (rozsudek Soudu ze dne 15. července 1994, *Matra Hachette v. Komise*, věc T-17/93, Recueil 1994, s. II-595). Právo soutěžitelů vstoupit jakožto vedlejší účastník do řízení v jeho průběhu by mělo být v rámci kontroly spojování dodržováno tím více z důvodu obtížnosti dodatečného obnovení stavu předcházejícího spojení. Mimoto omezení práv třetích osob vyplývajících z neexistence řízení o stížnosti by mělo být vynahrazeno možností seznámit se se všemi závazky přijatými účastníky řízení v jeho průběhu. Navíc v rámci nařízení č. 17 jsou stěžovatelé informováni o výsledku závazků přijatých podniky, jichž se stížnost týká a Komise přijme konečné rozhodnutí až po obdržení jejich připomínek v tomto ohledu (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. listopadu 1987, *BAT a Reynolds v. Komise*, spojené věci 142/84 a 156/84, Recueil 1987, s. 4487).

¹⁰¹ Komise poukazuje na to, že čl. 18 odst. 1, 2 a 3 nařízení č. 4064/89 se týká pouze podniků, jež jsou stranami spojení, v projednávaném případě P&G, GGS a VPS, a nikoli třetích podniků, jako je žalobkyně, která může tudíž uplatnit pouze čl. 18 odst. 4 (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 24. března 1994, *Air France v. Komise*, zvaný „*Dan Air*“, věc T-3/93, Recueil 1994, s. II-121, bod 81). Mimoto Soudní dvůr a Soud prvního stupně několikrát poukázaly na rozdíl mezi právem dotyčných podniků být slyšeny a právy třetích osob v různých procesních předpisech týkajících se hospodářské soutěže (rozsudky Soudního dvora ze dne 9. července 1987, *Ancides v. Komise*, věc 43/85, Recueil 1987, s. 3131, a výše uvedený rozsudek *BAT a Reynolds v. Komise*; výše uvedený rozsudek *Matra Hachette v. Komise*). Pokud jde o argument, že nelze srovnávat řízení týkající se kontroly spojování podniků a provádění článků 85 a 86, Komise upozorňuje, že kontroly, které provádí na základě článků 85, 86 a 92 až 94 Smlouvy a nařízení č. 4064/89, se vzájemně doplňují za účelem zajištění režimu nenarušené hospodářské soutěže na společném trhu. Co se týká neexistence řízení o stížnosti v rámci kontroly spojování, Komise odpovídá, že se jedná o volbu zákonodárce Společenství a že v každém případě čl. 4 odst. 1 a 3 nařízení č. 4064/89 zavazuje podniky, jež jsou účastníky spojení majícího význam pro celé Společenství, k tomu, aby toto spojení oznámily, a Komisi zavazuje k tomu, aby zveřejnila skutečnost, že došlo k tomuto oznámení, v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

¹⁰² V projednávaném případě se Komise nejprve domnívá, že neporušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 tím, že udělila společnosti Kaysersberg lhůtu pouze dvou pracovních dnů k posouzení závazků navrhovaných P&G. Tvrdí, že s ohledem na svou účast v celém řízení žalobkyně věděla, že otázka dalšího prodeje *Camelia* představovala hlavní překážku povolení spojení, a že nemohla být překvapena návrhy závazků P&G. Mimoto skutečnost, že žalobkyně jí zaslala své připomínky dne 17. června namísto 20. června, prokazuje, že mohla užitečně uplatnit své stanovisko.

103

Dále se Komise domnívá, že neporušila procesní práva žalobkyně tím, že jí neoznámila konečnou verzi závazků P&G, aby si od ní vyžádala připomínky v tomto ohledu. Především třetí osoby nemají, na rozdíl od podniků uvedených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 4064/89, právo být slyšeny ve všech stádiích řízení týkajícího se přezkumu spojení. Mimoto v konečných závazcích P&G byly značně zohledněny připomínky třetích osob, a především připomínky žalobkyně, protože jednak procesní pravidla pro postoupení činnosti Camelia byla posílena, a jednak třetí osoby během celého řízení trvaly na tom, že původní závazek P&G postoupit jinou činnost VPS než Camelia je bezvýznamný. Komise z toho vyvozuje, že nebyla povinna konzultovat třetí osoby ohledně konečné verze závazků, jelikož se především ve světle jejich dřívějších připomínek domnívala, že tyto závazky zamezily jakémukoli nebezpečí vytvoření dominantního postavení. Opačné řešení by mohlo Komisi znemožnit dodržení lhůt stanovených nařízením č. 4064/89.

104

Vedlejší účastník řízení se domnívá, že na základě čl. 18 odst. 4 uvedeného nařízení mají třetí osoby pouze právo obdržet souhrnné informace ohledně oznámeného spojení a že Komise není vůbec povinna jim zasílat návrhy závazků formulované v průběhu řízení, aby si od nich vyžádala připomínky. Komise tedy povolila třetím osobám, aby uplatňovaly své stanovisko nad rámec povinností, jež jí ukládá nařízení č. 4064/89. Mimoto žalobkyně neprokázala, že v případě, kdyby byl postup konzultací veden jinak, by byl obsah rozhodnutí rozdílný, takže existence procesní vady nebyla prokázána.

Závěry Soudu

105

Úvodem Soud připomíná, že z ustanovení článku 18 nařízení č. 4064/89 týkajících se „slyšení stran a třetích osob“ jasně vyplývá, že procesní postavení třetích osob, jako je žalobkyně, nelze postavit na roveň postavení dotyčných osob, podniků a sdružení podniků, kterých se týkají první tři odstavce tohoto článku. Zatímco se totiž na osoby, jež jsou stranami dotčeného plánovaného spojení předloženého Komisi k přezkumu, vztahují zvláštní záruky stanovené v těchto odstavcích za účelem zajištění dodržování jejich práv na obhajobu v průběhu správního řízení, třetím osobám naopak, vzhledem k tomu, že případně mohou utrpět škodu pouze náhodnými účinky rozhodnutí, přiznává čl. 18 odst. 4 jedině právo být slyšeny Komisi na základě jejich žádosti a po prokázání, že mají k tomuto účelu dostatečný zájem (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 27. dubna 1995, CCE de la Société générale des grandes sources a další v. Komise, věc T-96/92, Recueil 1995, s. II-1213, bod 56, a výše uvedený rozsudek Dan Air, bod 81).

106

Tento výklad je v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, potvrzen výše uvedeným rozsudkem Ancides v. Komise, ve kterém bylo rozhodnuto, že oprávněné třetí osoby nelze postavit na roveň dotyčných osob v rámci nařízení č. 17, jehož čl. 19 odst. 2 výslovně a stejnými slovy jako čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 stanoví, že třetí osoby, které prokážou dostatečný zájem, mají právo být na požádání slyšeny (viz rovněž výše uvedený rozsudek CCE de la Société générale des grandes sources a další v. Komise, bod 56). Skutečnost, že v uvedené věci třetí podnik nepožadoval, aby byl vyslechnut v průběhu řízení před Komisí, je nerelevantní ve vztahu k otázce, která ustanovení jsou použitelná na třetí osoby v rámci nařízení č. 4064/89. Rovněž argument žalobkyně vycházející z toho, že se výše uvedené rozsudky BAT a Reynolds v. Komise a Matra Hachette v. Komise týkají přístupu třetích osob ke spisu, nemůže nijak zpochybnit skutečnost, že třetí osoby jsou v rámci nařízení č. 4064/89 uvedeny pouze v čl. 18 odst. 4.

107 Z toho vyplývá, že se žalobkyně, jež má v řízení postavení třetí osoby, nemůže dovolávat stejných záruk, jako jsou záruky přiznané dotyčným osobám, a především práv, která jsou jim přiznána čl. 18 odst. 1 a 3, jež mimo jiné stanoví, že těmto osobám musí být dříve, než se přijme jakékoli rozhodnutí podle čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce, dána možnost „aby v každém stadiu řízení, až po konzultaci s poradním výborem, sdělily svůj názor na námitky proti nim vznesené“ a že „Komise musí založit svůj názor pouze na námitkách, ke kterým strany mohly předložit své připomínky“.

108 Avšak i když procesní práva třetích osob nejsou tak rozsáhlá jako práva přiznaná dotyčným osobám za účelem zajištění jejich práv na obhajobu, nic to nemění na tom, že oprávněné třetí osoby mají v rozsahu, v němž prokážou oprávněný zájem, podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 právo být slyšeny na základě své žádosti. Za tímto účelem uvádí čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2367/90, že pokud třetí osoby prokážou dostatečný zájem a požádají o slyšení podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89, „Komise je písemně informuje o povaze a předmětu řízení a stanoví lhůtu, během níž mohou sdělit svůj názor“. Podle čl. 15 odst. 2 „třetí osoby uvedené v odstavci 1 vyjádří svůj názor písemně nebo ústně ve stanovené lhůtě. Svě ústní vyjádření mohou potvrdit písemně“. Naopak v případě, kdy třetí osoby prokážou dostatečný zájem a nežádají o slyšení, Komise „jim může dát možnost vyjádřit svůj názor“ podle čl. 15 odst. 3, který jí takto neukládá žádnou informační povinnost.

109 Ze všech těchto ustanovení vyplývá, že třetí podniky, soutěžitelé účastníků spojení, mají právo být slyšeny Komisí na základě své žádosti o slyšení, aby sdělily svůj názor na škodlivé účinky oznámeného plánovaného spojení, co se jich týče, ale takové právo musí být nicméně slučitelné s dodržováním práv na obhajobu, jakož i s hlavním cílem nařízení, jímž je zajištění účinnosti kontroly a právní jistoty podniků, na které se nařízení vztahuje (viz například usnesení předsedy Soudu prvního stupně ze dne 2. prosince 1994, *Union Carbide v. Komise*, věc T-322/94 R, *Recueil* 1994, s. II-1159, bod 36).

110 Právě v rámci tohoto systému ochrany příslušných práv stran a třetích osob je tudíž třeba zjistit, zda procesní práva žalobkyně byla v projednávaném případě porušena z toho důvodu, že jí nebyla dána možnost užitečně sdělit své stanovisko k závazkům přijatým společností P&G. V tomto ohledu žalobkyně poukazuje jednak na to, že neměla dostatečnou lhůtu, aby vznesla připomínky k návrhům, které předložila P&G dne 15. června 1994, a jednak na to, že nebyla konzultována ohledně konečné verze závazků, z nichž vyplývalo, že společnosti P&G bylo povoleno ponechat si jinou činnost než *Camelia*.

111 Soud nejprve konstatuje, že žalobkyně, jak vyplývá ze spisu, byla předtím, než byla informována Komisí dne 15. června 1994 o návrzích závazků předložených P&G, jakožto oprávněná třetí osoba úzce napojena na řízení a především jí byla po její žádosti, aby byla vyslechnuta v souladu s čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2367/90, předána kopie oznámení námitek zaslaného P&G, z něhož vyplývalo, že nabytí VPS a její ochranné známky *Camelia* společností P&G mohlo vést k vytvoření dominantního postavení na německém trhu s hygienickými vložkami. Kromě dopisů zaslaných Komisi se žalobkyně rovněž účastnila formálních slyšení, která se konala ve dnech 25. a 26. dubna a 6. května 1994, a na prvním z těchto slyšení především trvala na nebezpečí nabytí *Camelia* společností P & G.

112 Soud dále uvádí, že právě v této souvislosti, kdy se ukázalo, že nabytí činnosti VPS *Camelia* společností P&G představovalo podle Komise i podle žalobkyně hlavní

překážku povolení plánovaného spojení, Komise faxem ze dne 15. června 1994 předala žalobkyni na základě článku 15 nařízení č. 2367/90 nedůvěrnou verzi návrhu závazku P&G nenabýt činnost VPS Camelia a požádala ji, aby sdělila svůj názor do 20. června 1994. Ze spisu přitom vyplývá, že dopisem ze dne 17. června 1994 mohla žalobkyně předložit své podstatné připomínky k závazkům nabízeným P&G, přičemž požadovala především změny prováděcích pravidel postoupení, z nichž některé, týkající se schopnosti potenciálního nabyvatele a potřeby podřídit výběr nabyvatele předběžnému povolení Komise a zajistit nezávislost majetku činnosti Camelia, byly v podstatě v konečné verzi závazků přijaty.

113 Za těchto podmínek a s ohledem na to, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 2367/90 nestanoví žádnou zvláštní povinnost ohledně délky lhůty stanovené Komisí, se Soud domnívá, že pouhá okolnost, že žalobkyně měla lhůtu pouze dvou pracovních dnů k tomu, aby uplatnila své připomínky ke změnám plánu spojení navrhovaným P&G, nemůže v projednávaném případě prokázat, že její právo být slyšena podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 bylo Komisí porušeno. Tento výklad je tím spíše závazný, že i když oprávněný zájem oprávněných třetích osob, aby byly slyšeny, může vyžadovat, aby měly v tomto ohledu dostatečnou lhůtu, musí být takový požadavek přizpůsoben požadavku rychlosti, který charakterizuje obecné uspořádání nařízení č. 4064/89 a který ukládá Komisi přesné dodržení lhůt pro přijetí konečného rozhodnutí, v opačném případě se spojení považuje za slučitelné se společným trhem (viz výše uvedený rozsudek *Dan Air*, bod 67, a usnesení předsedy Soudu prvního stupně ze dne 15. prosince 1992, *CCE de la Société générale des grandes sources* a další v. Komise, věc T-96/92 R, *Recueil* 1992, s. II-2579, bod 30).

114 Z toho vyplývá, že námitka vycházející z nedostatečné lhůty, která byla přiznána žalobkyni pro uplatnění jejího stanoviska k návrhům závazků P&G, není opodstatněná.

115 Co se týče skutečnosti, že žalobkyni nebyla zaslána konečné verze závazků přijatých P&G za účelem změny původního plánu spojení, aby žalobkyně mohla zaujmout předběžné stanovisko, Soud zdůrazňuje, že touto námitkou žalobkyně v podstatě poukazuje na to, že jí nebyla dána možnost být slyšena ohledně nabytí jiné činnosti než Camelia společností P&G. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že návrhy závazků P&G oznámené žalobkyni dne 15. června 1994 neobsahovaly žádné ustanovení týkající se jiné činnosti VPS než Camelia a že až dopisem ze dne 16. června 1994 P&G potvrdila Komisi stažení své původní nabídky nenabýt tuto činnost, aniž by žalobkyně sama byla výslovně informována Komisí.

116 Soud však na prvním místě uvádí, že navzdory neexistenci ustanovení týkajícího se osudu jiné činnosti než Camelia v návrzích závazků P&G oznámených žalobkyni dne 15. června 1994, žalobkyně nemohla k uvedenému dni legitimně očekávat, že P&G ponechá svůj původní závazek nenabýt tuto činnost VPS v platnosti, ani to, že Komise podřídí povolení plánovaného spojení podmínce, že tento závazek bude ponechán v platnosti.

117 Jak totiž zaprvé vyplývá z bodu 10 oznámení námitek zaslání P&G, ohledně něhož byla žalobkyně vyzvána, aby sdělila svůj názor, P&G výslovně uvedla, že tato nabídka závazku bude ponechána v platnosti pouze tehdy, pokud bude spojení prohlášeno za slučitelné ve své oznámené formě, takže jakákoli následující změna původního plánu spojení byla způsobitelná tento závazek navrhovaný P&G při oznámení nahradit. A zadruhé se Soud domnívá, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by prokázal, že Komise uváděla během řízení, že zamýšlela povolit

spojení pouze za podmínky, že se postoupí všechny činnosti VPS týkající se dámské hygieny. Naopak se ukazuje, že žalobkyně sama upozornila Komisi na nepřiměřenou povahu tohoto původního návrhu a ve svém vyjádření ze dne 31. ledna 1994 uvedla, že „úpravy navrhované P&G nemohou oslabit její dominantní postavení na německém trhu s hygienickými vložkami, především z důvodu klesajícího a téměř okrajového podílu výrobků ochranných známek Blümia a Femina“. Z těchto skutečností vyplývá, že při oznámení závazků navrhovaných P&G dne 15. června 1994 žalobkyně měla všechny relevantní informace k tomu, aby uplatnila své stanovisko, a že v důsledku toho bylo její věci sdělit svůj postoj k tomu, zda jsou navrhované závazky dostačující, či nikoli.

118 Na druhém místě Soud konstatuje, že ve výše zmíněném dopise ze dne 17. června 1994 žalobkyně účinně vyjádřila své přání, aby se P&G zavázala, že postoupí všechny činnosti VPS týkající se dámské hygieny jedinému nabyvateli za tím účelem, aby tento nabyvatel měl dostatečnou váhu pro provádění účinné hospodářské soutěže na trhu, což za okolností projednávaného případu nezbytně znamenalo, že bránila tomu, aby P&G mohlo být povoleno ponechat si jinou činnost VPS než Camelia. Tento výklad je potvrzen samotným vyjádřením žalobkyně při jednání, která uvedla, že takto mohla uplatnit své stanovisko k nutnosti, aby P&G postoupila činnost Camelia a jiné činnosti VPS než Camelia.

119 Ukazuje se tak, že v projednávaném případě měla žalobkyně možnost sdělit svůj postoj ohledně rozsahu a povahy závazků, které měl podle ní přijmout tento podnik a které měla Komise uložit jako podmínky nebo povinnosti, aby bylo spojení považováno za slučitelné se společným trhem. Soud se přitom s ohledem na výše uvedené zásady domnívá, že oprávněný zájem takových oprávněných třetích osob, jako je žalobkyně, uplatnit své stanovisko ke škodlivým účinkům spojení na hospodářskou soutěž je zcela zachován, pokud je, jako v projednávaném případě, těmto oprávněným třetím osobám dána možnost na základě všech informací, které jim Komise sdělila v průběhu řízení zahájeného na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89, a především nabídek závazků předložených dotčenými podniky, uplatnit svoje stanovisko ke změnám, jejichž provedení v plánu spojení je zamýšleno za účelem odstranění stávajících vážných pochybností o jeho slučitelnosti se společným trhem. V takovém případě je totiž dostatečně zaručeno, že vyjádření třetích podniků, které jsou soutěžiteli, mohou být Komisí případně vzaty v úvahu za účelem posouzení toho, zda je spojení řádné z hlediska práva Společenství, a především zjištění, zda závazky navrhované dotčenými podniky se jí jeví k tomuto účelu dostačující.

120 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nemůže být navíc povinna na základě čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89 oznámit oprávněným třetím osobám za účelem předběžného stanoviska konečný stav závazků, které přijaly dotčené podniky na základě námitek vznesených Komisí mimo jiné v důsledku připomínek k návrhům závazků formulovaných dotčenými podniky, které obdržela od třetích osob. Jak bylo totiž uvedeno (viz výše bod 170), na oprávněné třetí osoby se nevztahují záruky totožné s těmi, které jsou přiznány dotčeným osobám za účelem zajištění dodržování jejich práv na obhajobu v průběhu řízení před Komisí. Konkrétně čl. 18 odst. 1 dává možnost, aby v každém stadiu řízení, až po konzultaci s poradním výborem, sdělily svůj názor na námítky proti nim vznesené, pouze dotčeným osobám, zejména pokud Komise zamýšlí, jako v projednávaném případě, připojit ke svému rozhodnutí podmínky a povinnosti za účelem zajištění dodržování závazků přijatých dotčenými podniky v souladu s čl. 8 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení č. 4064/89. Z toho

vyplývá, že pouze dotyčným podnikům a jiným dotyčným osobám musí být vzhledem k tomu, že podmínky jsou uloženy v zásadě jedině jim, dána možnost užitečně uplatnit své stanovisko k námitkám vzneseným proti navrhovaným závazkům, aby v nich mohly popřípadě učinit nezbytné změny a zajistit dodržování svých práv na obhajobu.

121 Co se týče argumentu žalobkyně vycházejícího z toho, že oprávněné třetí osoby by měly být podobně jako stěžovatelé ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 17 informovány o výsledku jednání zahájených Komisí s dotyčnými podniky, ani ten nelze přijmout. V tomto ohledu je třeba připomenout, že ve výše uvedeném rozsudku BAT a Reynolds v. Komise, na který se žalobkyně odvolává, měl Soudní dvůr za to, že práva stěžovatelů byla zcela chráněna, když byli informováni dopisy, které jim byly zaslány na základě článku 6 nařízení Komise č. 99/63/EHS ze dne 25. července 1963 o slyšeních stran stanovených v čl. 19 odst. 1 a 2 nařízení Rady č. 17 (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1963, L 127, s. 2268, dále jen „nařízení č. 99/63“), o výsledku jednání, s ohledem na nějž Komise zamýšlela odložit jejich stížnosti, za tím účelem, aby jim bylo umožněno předložit případné dodatečné připomínky. Soud uvádí, že v projednávaném případě přitom verze závazků zaslaná žalobkyni, aby jí bylo umožněno uplatnit její stanovisko, rovněž odpovídala tomu, co bylo podle Komise dostačující k tomu, aby připadalo v úvahu prohlášení o slučitelnosti, a že následně provedené změny měly právě zohlednit dodatečné připomínky třetích osob a poradního výboru. Argument žalobkyně založený na výše uvedeném rozsudku BAT a Reynolds v. Komise nemůže tedy prokázat, že její procesní práva byla Komisí porušena. Mimoto v každém případě vzhledem k tomu, že nařízení č. 4064/89 nezavádí žádné řízení o stížnosti za účelem určení porušení pravidel Smlouvy, Soud se domnívá, že v projednávaném případě nelze dělat žádnou analogii mezi právy třetích osob a právy stěžovatelů v rámci nařízení č. 17, a tím spíše ani mezi ustanoveními článku 15 nařízení č. 2367/90 a článku 6 nařízení č. 99/63.

122 Ze všech těchto skutečností vyplývá, že se žalobkyně nemůže dovolávat porušení svého práva být slyšena ve smyslu čl. 18 odst. 4 nařízení č. 4064/89.

123 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

Třetí žalobní důvod vycházející z podstatných změn oznámení

Stručný popis argumentace účastníků řízení

124 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila články 6 a 8 nařízení č. 4064/89 a oddíl I nařízení č. 2367/90 týkající se oznamování tím, že dovolila, aby P&G nahradila svůj původní závazek týkající se jiné činnosti než Camelia závazkem nezískat kontrolu nad činností Camelia. Jednalo se o podstatnou změnu oznámení, jelikož podle žalobkyně byl původní závazek P&G týkající se jiné činnosti VPS než Camelia nedílnou součástí oznámení stejně jako závazek nezískat kontrolu nad její činností týkající se „dětských plen“. Mimoto tato úprava odpovídala radikální změně strategie P&G, která jí umožňovala nasměrovat spojení k odvětví papírových výrobků při současném zachování nezanedbatelného podílu v odvětví dámské hygieny. Žalobkyně z toho vyvozuje, že Komise měla odmítnout změny oznámení předložené společností P&G a požadovat nové oznámení obsahující pouze postoupení činnosti Camelia v souladu s článkem 6 nařízení, který vyžaduje, aby Komise zkoumala spojení v podobě, v níž bylo oznámeno.

125 Komise tvrdí, že sama rozhodla o tom, že nebude vyžadovat, aby P&G dále prodala jiné činnosti než Camelia, a že P&G tedy nezměnila prováděcí pravidla svého spojení tím, že by odstoupila od svých prvních závazků. Poukazuje na to, že na základě čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 4064/89 může ukládat pouze podmínky a povinnosti striktně nezbytné k povolení spojení a že je oprávněná nepřevzít jako podmínku původní závazek podniku, pokud se s ohledem na podstatnější pozdější závazky původní závazek nejeví jako nezbytný. Toto řešení je v projednávaném případě o to více odůvodněné, že Komise neustále v průběhu řízení prohlašovala, že původní závazek P&G týkající se jiné činnosti než Camelia nemohl vyřešit problém hospodářské soutěže na dotčeném trhu, a že soutěžitelé včetně žalobkyně sami zdůraznili velice nepatrný význam tohoto závazku.

126 Vedlejší účastník řízení poukazuje na to, že oznámení se týkalo nabytí všech činností VPS v odvětví dámské hygieny společností P&G a obsahovalo všechny nezbytné informace ohledně činnosti Camelia i jiné činnosti než Camelia. Mimoto existuje v rámci spojení jasné rozlišení mezi činnostmi týkajícími se „dámské hygieny“ a činnostmi týkajícími se „dětské hygieny“, protože pouze činnost týkající se dětské hygieny byla svěřena samostatnému právnímu subjektu před konečným prodejem. Mimoto nabídka obsažená v oznámení nezískat kontrolu nad jinou činností než Camelia byla vázána na výslovnou odkladnou podmínku, kterou bylo přijetí rozhodnutí o povolení spojení na základě čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení č. 4064/89, takže by se po zahájení řízení podle čl. 6 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení stala bezpředmětnou, jak potvrzoval dopis, který zaslala Komisi dne 16. června 1994.

Závěry Soudu

127 Je třeba zdůraznit, že v rámci nařízení č. 4064/89 představuje zahájení řízení na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) mimo jiné pro dotyčné podniky příležitost změnit původní plán spojení za účelem rozptýlení vážných pochybností Komise o slučitelnosti spojení se společným trhem. Soud v tomto ohledu připomíná, že možnost takto poskytnutá dotyčným podnikům, aby provedly změny oznámeného plánu spojení, je výslovně stanovena čl. 8 odst. 2 nařízení, který stanoví jednak to, že Komise vydá rozhodnutí, ve kterém prohlásí, že spojení je slučitelné se společným trhem, „pokud Komise zjistí, že po případných změnách provedených dotyčnými podniky splňuje oznámené spojení kritérium stanovené v čl. 2 odst. 2“, a jednak to, že „ke svému rozhodnutí může připojit podmínky a povinnosti určené k tomu, aby zajistila, že dotyčné podniky dodrží závazky, které vůči Komisi přijaly vzhledem ke změnám původního plánu spojení“.

128 Z toho vyplývá, že článek 6 nařízení č. 4064/89, na jehož základě Komise „přezkoumá oznámení“, aby určila zejména to, zda oznámené spojení vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem, nelze vykládat tak, což žalobkyně v podstatě tvrdí, že vyžaduje, aby Komise odmítla změny oznámeného plánu spojení provedené dotyčnými podniky a požadovala nové oznámení.

129 V tomto ohledu nemůže argument žalobkyně, vycházející z toho, že stažení závazku P&G navrhovaného při oznámení spojení nezískat kontrolu nad jinou činností než Camelia představuje podstatnou změnu oznámení, v žádném případě prokázat, že Komise nedodržela ustanovení článků 6 a 8 nařízení č. 4064/89 a ustanovení oddílu I nařízení č. 2367/90.

130 Je totiž třeba poukázat nejprve na to, že kritérium údajně podstatné povahy změn provedených v oznámení je samo o sobě nerelevantní, jestliže takovou možnost

výslovně předpokládají ustanovení oddílu I nařízení č. 2367/90, jehož čl. 3 odst. 2 stanoví, že „podstatné změny skutečností uvedených v oznámení, o kterých strany vědí nebo by měly vědět, musí být dobrovolně a neprodleně sděleny Komisi“.

131 Mimoto v projednávaném případě se Soud domnívá, že závazek navrhovaný společností P&G v oznámení ohledně jiné činnosti VPS než Camelia, nepředstavoval podmínku, která by byla nedílnou součástí oznámeného plánu spojení, v protikladu k závazku týkajícímu se činnosti VPS v oblasti „dětských plen“. Jak totiž vyplývá z rozhodnutí i z oznámení námitek zaslaného společnosti P&G, tento návrh závazku nebyl součástí dohod o nabytí uzavřených účastníky spojení ani předmětem částečného plnění, v protikladu k závazku nenabýt odvětví VPS týkající se „dětských plen“, nýbrž představoval naopak jednostrannou nabídku P&G, doplněnou dodatečnou dohodou stran týkající se pouze vymezení této činnosti a případných prováděcích pravidel jejího postoupení. Soud kromě toho připomíná, že při zahájení řízení na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89 bylo výslovně vyhrazeno, že tento navrhovaný závazek bude ponechán v platnosti pouze tehdy, pokud bude spojení ve své oznámené podobě povoleno.

132 Dále Soud uvádí, že žalobkyně neposkytla žádný důkaz, který by mohl zpochybnit skutečnost, že Komise měla v rámci přezkumu plánu, jak byl oznámen, všechny nezbytné informace týkající se jiné činnosti než Camelia, aby posoudila zejména velikost podílu této činnosti na trhu a zjistila, zda takto navrhovaný původní závazek byl přiměřený, aby zabránil jakémukoli vytvoření dominantního postavení P&G na dotčených trzích. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že P&G poskytla Komisi dopisem ze dne 14. února 1994 přesné údaje týkající se podílu této činnosti na trhu a že Komise v rámci oznámení svých námitek společnosti P&G ohledně oznámeného plánu zohlednila velikost podílu této činnosti na trhu. Z toho vyplývá, že samotné nahrazení činností, které měly být postoupeny, a změna takto navrhovaných závazků nemohly změnit objektivní údaje týkající se velikosti těchto činností shromážděných Komisí v rámci oznámení a během řízení, ve kterém se přezkoumává plán spojení.

133 Co se týče argumentu vycházejícího z toho, že nahrazení závazků P&G odpovídalo podstatné změně z hlediska odvětví, Soud se domnívá, že je v rámci tohoto žalobního důvodu nerelevantní, jestliže účelem veškerých změn plánu spojení provedených dotýčenými podniky na základě čl. 8 odst. 2 nařízení č. 4064/89 je právě to, aby mohly být uskutečněny změny ohledně hospodářského dopadu spojení tak, aby se stalo slučitelným se společným trhem. Otázka, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že přijala takto provedené změny původního plánu spojení, z důvodu údajného podhodnocení podílu jiné činnosti než Camelia na trhu, spadá výhradně do posouzení legality rozhodnutí po meritorní stránce.

134 Z těchto úvah vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut.

Čtvrtý žalobní důvod vycházející z nedodržení dostatečných a přiměřených lhůt

Stručný popis argumentace účastníků řízení

135 Žalobkyně tvrdí, že Komise nedodržela před přijetím rozhodnutí dostatečné a přiměřené lhůty a že tím porušila obecné právní zásady Společenství a čl. 10 odst. 4 nařízení č. 4064/89 ve spojení s článkem 9 nařízení č. 2367/90.

136 Žalobkyně zaprvé vytýká Komisi, že přijala závazky navrhované P&G navzdory jejich opožděnému předložení. Odvolává se na stanovisko generálního advokáta J.-P. Warnera v rozsudku Soudního dvora ze dne 6. března 1974, Istituto

chemioterapico italiano a Commercial Solvents v. Komise (spojené věci 6/73 a 7/73, Recueil 1974, s. 223), a poukazuje na to, že poskytování lhůt Komisí v rámci řízení týkajícího se kontroly spojování musí být provedeno v souladu se zásadami proporcionality, užitečného účinku a kontradiktornosti řízení. V projednávaném případě byly přitom lhůty poskytnuté P&G k předložení nových závazků, nepřiměřené ve vztahu ke lhůtám, které měly třetí osoby a poradní výbor k předložení svých připomínek. Komise totiž dovolila P&G, aby předložila nové závazky prakticky na konci lhůty čtyř měsíců stanovené nařízením č. 4064/89, totiž 15. a pak 20. června 1994, takže třetí osoby měly lhůtu pouze dvou dnů k připomínkám k návrhům P&G. Komise sama ostatně přijetím nařízení (ES) č. 3384/94 ze dne 21. prosince 1994 o oznamování, lhůtách a slyšeních stanovených v nařízení č. 4064/89 (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1994, L 377, s. 1, dále jen „nařízení č. 3384/94“) uznala, že lhůta, kterou P&G vnutila k přezkumu navrhovaných závazků, byla zneužívající.

137 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise, když neodmítla opožděné závazky P&G, alespoň neměla uspišit datum přijetí konečného rozhodnutí ze dne 27. června na 21. červen 1994. Postup Komise byl o to více nepřiměřený, že čl. 10 odst. 4 nařízení č. 4064/89 jí ukládal s ohledem na okolnosti, za které nesla odpovědnost P&G, přerušit běh čtyřměsíční lhůty stanovené v odstavci 3 uvedeného článku, aby mohla shromáždit doplňující informace nebo nařídit šetření přijatých závazků.

138 Komise tvrdí, že P&G jí nabídla sporné závazky dne 10. června 1994, tedy sedmáct dní před uplynutím zákonné lhůty pro přijetí rozhodnutí. Podle Komise nebyl tudíž žádný vážný důvod odmítnout tyto návrhy z úřední povinnosti tím spíše, že nařízení č. 4064/89 ani prováděcí nařízení č. 2367/90, platné v rozhodné době, nestanoví lhůtu pro nabídky závazků. Navíc nemohla použít takovou lhůtu předem, aniž by porušila legitimní očekávání P&G. Komise se mimoto domnívá, že ustanovení čl. 10 odst. 4 nařízení č. 4064/89 nebylo v projednávaném případě použitelné vzhledem k tomu, že měla za to, že má všechny poznatky, které jí umožňují přijmout rozhodnutí, a že byla tudíž povinna rozhodnout, jakmile bylo zřejmé, že vážné pochybnosti uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. c) byly odstraněny.

139 Vedlejší účastník se v podstatě připojuje k argumentaci Komise.

Závěry Soudu

140 Co se týče zaprvé námitky vycházející z opožděného předložení závazků P&G, Soud poukazuje na to, že nařízení č. 4064/89 ani tehdy platné prováděcí nařízení č. 2367/90 neváží možnost, aby dotyčné podniky navrhly závazky za účelem změn oznámeného plánu spojení, na podmínku, že bude dodržena předem stanovená lhůta. Podle ustálené judikatury přitom musí být legalita napadeného aktu posuzována podle skutkových a právních okolností existujících v době, kdy byl akt přijat (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. února 1979, Francie v. Komise, spojené věci 15/76 a 16/76, Recueil 1979, s. 321, bod 7, a rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 22. října 1996, SNCF a British Railways v. Komise, spojené věci T-79/95 a T-80/95, Recueil 1996, s. II-1491, bod 48, a ze dne 22. ledna 1997, Opel Austria v. Rada, věc T-115/94, Recueil 1997, s. II-39, bod 87). Z toho vyplývá, že argument, podle něhož ustanovení pozdějšího nařízení č. 3384/94 vedou k uznání opožděné povahy závazků navrhovaných P&G, je neúčinný pro tvrzení, že Komise byla povinna odmítnout změny původního plánu spojení provedené dotyčnými podniky.

141 Co se týče argumentu, že lhůty přiznané různým vedlejším účastníkům řízení byly nepřiměřené, je třeba především zdůraznit, že P&G oznámila Komisi své návrhy závazků dne 10. června 1994, to znamená sedmáct dní před uplynutím zákonné lhůty stanovené v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 4064/89, přičemž pravidla pro výpočet této lhůty jsou uvedena v oddílu II nařízení č. 2367/90. S ohledem na skutečnost, že dotčené závazky směřující k postoupení činnosti Camelia třetí osobě odpovídaly podstatnému požadavku stanovenému Komisi v průběhu řízení za účelem povolení zamýšleného spojení, Soud se domnívá, že Komise nemohla odmítnout je přezkoumat, protože v nařízeních č. 4064/89 a 2367/90 neexistovalo zvláštní ustanovení týkající se lhůt, ve kterých můžou dotyčné podniky předložit závazky za účelem změn původního plánu spojení.

142 Mimoto je třeba připomenout, že poradní výbor, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu dvou prvních žalobních důvodů projednávané žaloby, mohl vydat své stanovisko ke změně plánu spojení s úplnou znalostí věci a žalobkyni bylo umožněno uplatnit své stanovisko k závazkům navrhovaným P&G, takže lhůty, které jim byly v projednávaném případě přiznány, nelze považovat za nedostatečné.

143 Z těchto skutečností vyplývá, že nebylo prokázáno, že za okolností projednávaného případu Komise překročila meze toho, co bylo vhodné a nezbytné pro dosažení sledovaného cíle, jímž je podle struktury nařízení č. 4064/89 zajistit účinnost kontroly a právní jistotu dotyčných podniků a k tomu účelu striktní dodržování lhůt (viz výše uvedené usnesení ve věci CCE de la Société générale des grandes sources a další v. Komise, bod 30).

144 Zadruhé, co se týče námitky vycházející z lhůt, v nichž Komise přijala sporné rozhodnutí, Soud připomíná, že na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 4064/89 „rozhodnutí přijatá podle čl. 8 odst. 2 o oznámených spojeních musí být přijata, jakmile je zřejmé, že vážné pochybnosti uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. c) byly odstraněny, zejména v důsledku změn provedených dotyčnými podniky, a nejdéle do uplynutí lhůty stanovené v odstavci 3“, tedy nejdéle do čtyř měsíců ode dne zahájení řízení. Mimoto podle čl. 10 odst. 4 nařízení „běh lhůty stanovené v odstavci 3 lze výjimečně přerušit, jestliže z důvodů, za které nese odpovědnost některý z podniků zúčastněných na spojení, musela Komise požádat o informace na základě článku 11 nebo nařídit šetření rozhodnutím přijatým podle článku 13“. Článek 9 nařízení č. 2367/90 uvádí konkrétní případy uvedené v čl. 10 odst. 4 a pravidla přerušení běhu lhůty.

145 Z těchto ustanovení vyplývá, že přerušení lhůty může být nařízeno pouze v případě, že se Komise domnívá, že nemá všechny informace nezbytné pro přijetí rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se Komise v projednávaném případě domnívala v rámci posuzovací pravomoci, která je jí k tomuto účelu svěřena, že měla všechny informace k přijetí rozhodnutí, Soud se domnívá, že nemohla, aniž by porušila čl. 10 odst. 4 nařízení č. 4064/89, přerušit běh předepsané lhůty čtyř měsíců pouze z důvodu, že P&G předložila své návrhy závazků v údajně opožděné lhůtě, nýbrž že byla naopak povinna přijmout rozhodnutí, jakmile bylo zřejmé, že vážné pochybnosti ohledně spojení byly odstraněny. Za těchto okolností nelze přijmout argument žalobkyně, že Komise byla povinna přerušit běh lhůty stanovené v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 4064/89 nebo přinejmenším nepřijmout své rozhodnutí šest dnů před uplynutím této lhůty.

146 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

Pátý žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění

Stručný popis argumentace účastníků řízení

147 Žalobkyně se domnívá, že Komise porušila článek 190 Smlouvy o ES tím, že v rozhodnutí neuvedla důvody, které ji vedly k tomu, že přijala nahrazení původních závazků P&G týkajících se postoupení jiné činnosti VPS než Camelia závazky týkajícími se postoupení činnosti Camelia. Mimoto rozhodnutí neobsahovalo žádnou hospodářskou analýzu účinků nabytí jiné činnosti než Camelia společností P&G, což bylo podle žalobkyně způsobeno tím, že Komise řádně nezohlednila údaje týkající se německého trhu ohledně ochranných známek prodejců.

148 Komise připomíná, že podle ustálené judikatury (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, věc 41/69, Recueil 1970, s. 661; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 24. ledna 1992, La Cinq v. Komise, věc T-44/90, Recueil 1992, s. II-1) není povinna projednat všechny skutkové a právní okolnosti, které během správního řízení vznesl každý ze zúčastněných a tím spíše třetí osoby, ale stačí uvést skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní důležitost ve struktuře rozhodnutí. V projednávaném případě jednak trvala během celého řízení na omezeném dosahu a neúčinné povaze původních závazků P&G, a jednak ve svém rozhodnutí uvedla důvody, proč se jí závazky týkající se postoupení činnosti Camelia jevily nezbytnými a dostačujícími k tomu, aby spojení nebylo neslučitelné se společným trhem.

149 Vedlejší účastník řízení se domnívá, že Komise uvádí v bodě 187 rozhodnutí patřičným způsobem důvody, pro které nepovažovala za nezbytné požadovat, aby se P&G kromě činnosti Camelia zbavila i jiné činnosti než Camelia.

Závěry Soudu

150 Pokud jde o námitku vycházející z nedostatku odůvodnění ohledně nahrazení závazků navrhovaných P&G, je třeba úvodem připomenout, že podle ustálené judikatury je Komise sice na základě článku 190 Smlouvy povinna odůvodnit svá rozhodnutí uvedením skutkových a právních okolností, na nichž závisí právní odůvodnění opatření, a úvah, které ji vedly k přijetí jejího rozhodnutí, nepožaduje se však, aby projednávala všechny skutkové a právní otázky vznesené každým zúčastněným během správního řízení (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 19. května 1994, Air France v. Komise, zvaný „TAT“, věc T-2/93, Recueil 1994, s. II-323, bod 92). Mimoto otázka, zda odůvodnění aktu vyhovuje požadavkům článku 190 Smlouvy, musí být posouzena nejen s ohledem na jeho znění, ale rovněž na jeho kontext, jakož i všechna právní pravidla upravující dotčenou věc (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise, věc C-56/93, Recueil 1996, s. I-723, bod 86, a výše uvedený rozsudek Skibsvearftsforeningen a další v. Komise, bod 230).

151 V projednávaném případě se Soud domnívá, že odůvodnění rozhodnutí ukazuje jasně důvody, pro které se Komise domnívala, že nabytí jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G nemohlo vést k vytvoření dominantního postavení P&G v Německu nebo posílení takového postavení ve Španělsku, takže závazek navrhovaný společností P&G postoupit činnost Camelia se jí jevil jako dostačující k tomu, aby spojení bylo prohlášeno za slučitelné se společným trhem.

152 Je totiž třeba zdůraznit, že Komise v bodě 187 rozhodnutí (viz výše bod 54) poté, co vzala na vědomí výměnu ochranných známek, které má P&G postoupit, nejprve

pomocí tabulky vyložila strukturu trhu s hygienickými vložkami v Německu a ve Španělsku po spojení s přihlédnutím k nabytí jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G a k postoupení činnosti Camelia třetí osobě. Na tomto základě konstatovala, že na německém trhu, i když P&G zvýšila svůj podíl na trhu o 6,9 %, čímž dosáhla celkového podílu 43,2 % (podle hodnoty), bylo toto zvýšení přičitatelné výhradně tomu, že nabyla jiné činnosti VPS než Camelia (tedy jiných než špičkových ochranných známek), přičemž její ochranná známka Always by byla vystavena hospodářské soutěži dvou velkých dodavatelů hygienických vložek špičkových ochranných známek, Camelia a Johnson & Johnson, majících podíly na trhu 24,5 % a 13,4 %. Komise za těchto okolností a poté, co mimoto uvedla, že ve Španělsku by se podíl P&G na trhu zvýšil pouze o 0,1 %, dospěla k závěru, že „závazky nabízené P&G ohledně činnosti VPS týkající se dámských hygienických prostředků ochranné známky Camelia jsou dostačující k tomu, aby zabránily vytvoření nebo posílení dominantního postavení na německém a španělském trhu, dokonce i jinde v Evropském hospodářském prostoru“ (bod 187 rozhodnutí), což představuje dostatečné odůvodnění jejího rozhodnutí.

153 Mimoto vzhledem k tomu, že každá část rozhodnutí musí být vykládána ve světle ostatních (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 1995, *Martinelli v. Komise*, věc T-150/89, Recueil 1995, s. II-1165, bod 66), je úvaha Komise, že z důvodu postoupení činnosti Camelia a nahrazení závazků bude společnosti P&G zabráněno získat v Německu dominantní postavení, logickým závěrem posouzení provedeného mimo jiné v bodech 43, 44, 92, 114 a 125 rozhodnutí, z nichž vyplývá, že tržní síla subjektů je určena skutečností, že vlastní a rozvíjejí všeobecně známou ochrannou známku v segmentu špičkových výrobků vysoké kvality, přičemž soutěž druhořadých ochranných známek a ochranných známek prodejců je naopak omezena.

154 Jak dále vyplývá ze spisu, žalobkyně sama trvala v průběhu řízení před Komisí na malém významu ochranných známek týkajících se jiné činnosti VPS než Camelia, tedy druhořadých ochranných známek Blümia a Femina, a naznačila, že „ochrannou známku Femina prodává Schickedanz v Německu pouze krajně omezenému okruhu zákazníků“ a dále že „s ohledem na postavení Blümia na trhu se nám ústup této ochranné známky jeví nevyhnutelný“ (dopis žalobkyně Komisi ze dne 24. ledna 1994).

155 V této souvislosti se Soud domnívá, že odůvodnění rozhodnutí jasně a jednoznačně uvádí důvody, pro které se Komise domnívala, že postoupení pouze jediné činnosti VPS Camelia bylo dostačující k tomu, aby bylo spojení prohlášeno za slučitelné se společným trhem, aniž by bylo nezbytné, aby P&G postoupila rovněž jinou činnost než Camelia.

156 Pokud jde o námitku vycházející z toho, že rozhodnutí neobsahuje žádnou analýzu účinků nabytí jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G, Soud připomíná, že z ustanovení čl. 2 odst. 2 nařízení č. 4064/89 vyplývá, že Komise je povinna prohlásit spojení podniků za slučitelné se společným trhem, pokud jsou splněny dvě podmínky, přičemž první podmínkou je to, že spojení nevytváří ani neposiluje dominantní postavení, a druhou podmínkou je to, že hospodářská soutěž na trhu není vytvořením nebo posílením takového postavení významně narušena. Pokud nedojde k vytvoření nebo posílení dominantního postavení, musí být tedy spojení povoleno, aniž by bylo nutné zkoumat účinky tohoto spojení na účinnou hospodářskou soutěž (výše uvedený rozsudek TAT, bod 79). Za těchto okolností, jelikož Komise v projednávaném případě odůvodnila právně dostačujícím způsobem důvody, pro

kteře se domnívala, že nabytí jiné činnosti než Camelia společností P&G nevedlo k vytvoření dominantního postavení v Německu ani k posílení tohoto postavení ve Španělsku, Soud se domnívá, že jí nelze vytýkat nedostatek odůvodnění ohledně přezkumu jiných účinků tohoto nabytí na dotčených trzích.

157 Co se týká argumentu, že Komise nezohlednila údaje týkající se německého trhu ohledně ochranných známek prodejců, je třeba zdůraznit, že touto námitkou žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že podhodnotila podíl výrobků vyráběných VPS na trhu pod ochrannými známkami výrobců, a tudíž neodůvodnila jejich nezohlednění v celkovém hodnocení podílů na trhu nabytých společností P&G po spojení.

158 V tomto ohledu je třeba uvést, že z tabulky uvedené v bodě 187 rozhodnutí vyplývá, že hodnota 6,9 % odpovídající podle Komise zvýšení podílu P&G na německém trhu po spojení, se vztahuje pouze k podílům druhořadých ochranných známek vložek vyráběných VPS, Blümia a Femina, na trhu a nezahrnuje zvláštní podíl výrobků vyrobených VPS jakožto subdodavatelem pro prodejce, přičemž podíly ochranných známek prodejců na trhu jsou posuzovány celkově za účelem hodnocení hospodářské soutěže prodejců, které jsou vystaveni výrobcí jako P&G.

159 Soud se však domnívá, že v projednávaném případě nepředstavuje nezahrnutí zvláštního podílu výrobků vyrobených VPS jakožto subdodavatelem a prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu do celkového podílu VPS na trhu nedostatek odůvodnění. Podíly těchto výrobků na trhu musí být totiž v zásadě přičítány samotným prodejcům, jelikož ti je prodávají na trhu pod svými vlastními ochrannými známkami a tím jsou v hospodářské soutěži s prodejem výrobků prodávaných pod ochrannými známkami výrobců. Za těchto podmínek by měla Komise ozřejmit nezohlednění tohoto podílu na trhu za účelem hodnocení postavení získaného společností P&G, s ohledem na pravděpodobný dopad takové skutečnosti na posouzení skutečné síly poskytnuté spojením (viz níže body 174 a 175), pouze v případě, kdyby se Komise s ohledem na informace shromážděné během řízení domnívala, že VPS vyráběla vysoký podíl těchto výrobků na německém trhu. Vzhledem k tomu, že se v projednávaném případě Komise domnívala, že tento zvláštní podíl VPS na trhu byl malý, rozhodnutí nelze považovat za stížené nedostatkem odůvodnění. Otázka, zda Komise, jak tvrdí žalobkyně, nicméně podhodnotila podíl výrobků VPS prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu, spadá do meritorního posouzení napadeného rozhodnutí, a nikoli do odůvodnění.

160 V každém případě Soud konstatuje, že žalobkyně byla, jak vyplývá z projednávané žaloby, plně s to přit se o platnost meritorního posouzení, které provedla Komise ohledně hodnocení podílů na trhu, které zaujímají výrobky VPS prodávané pod ochrannými známkami prodejců, a v důsledku toho o postavení získané společností P&G po spojení.

161 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění rozhodnutí musí být zamítnut.

Šestý žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení

162 Tento žalobní důvod se dělí do tří částí. V první části žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně posoudila důsledky nabytí jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G na německém trhu s hygienickými vložkami. Ve druhé a třetí části poukazuje na to, že Komise správně neurčila dopad povolené transakce na trhu s papírovými

hygienickými výrobky pro domácnost a na trhu s dětskými plenami. Z toho činí závěr, že rozhodnutí musí být zrušeno pro porušení Smlouvy a nařízení č. 4064/89, především jeho článků 2 a 8.

První část: k nesprávnému posouzení důsledků nabytí jiné činnosti VPS než Camelia na trhu s hygienickými vložkami

— Stručný popis argumentace účastníků řízení

¹⁶³ Žalobkyně tvrdí, že spojení vede k posílení dominantního postavení P&G na německém trhu s hygienickými vložkami, takže rozhodnutí by mělo být pro porušení čl. 2 odst. 1 a 3 a článku 8 nařízení č. 4064/89 zrušeno.

¹⁶⁴ Zaprvé, Komise podhodnotila význam jiné činnosti VPS než Camelia a tím i postavení získané společností P&G na německém trhu s hygienickými vložkami po spojení, jelikož nevzala v úvahu zvláštní podíl výrobků vyráběných VPS a prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu. Podle žalobkyně je přitom podíl VPS v segmentu výrobků prodávaných pod ochrannými známkami prodejců 60 %. Toto hodnocení je potvrzeno údaji poskytnutými Komisí v rámci tohoto řízení, z nichž vyplývá, že podíl výrobků VPS prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu představuje 8,2 % podle hodnoty a 13 % podle objemu z celého německého trhu s hygienickými vložkami v roce 1993, což by tedy mělo být přičteno k podílu na trhu 43,2 % (podle hodnoty), který je připisován P&G po spojení. Mimoto proti argumentu, že ochranná známka Femina byla společností VPS postoupena a neměla se brát v úvahu, žalobkyně namítá, že takové postoupení se mohlo udát až po napadeném rozhodnutí, jelikož P&G bylo povoleno, aby si ji ponechala. Při posouzení legality napadeného rozhodnutí by se přitom měla vzít v úvahu pouze hospodářská situace a závazky existující v době přijetí rozhodnutí, a nikoli pozdější události.

¹⁶⁵ Zadruhé se žalobkyně domnívá, že omezením povinnosti postoupení pouze na ochrannou známku Camelia a odpovídající továrnu umožňuje rozhodnutí společností P&G, aby především díky velké prodejní síle, která bude zachována v rámci VPS, navrhla velkoprodejcům nahrazení výrobků prodávaných pod ochrannou známkou Camelia výrobky jiné činnosti než Camelia a výrobky pod ochrannou známkou Always. Mimoto nabytí jiné činnosti VPS než Camelia umožňuje P&G vytvořit úplnou paletu dámských hygienických prostředků a současně snižuje možnost, aby velkoprodávci přijali výrobky soutěžitelů nově vstupujících na trh. A konečně povolením rozdělit činnosti VPS v oblasti dámské hygieny vytvořila Komise podmínky pro oslabení ochranné známky Camelia, a tudíž hospodářské soutěže s P&G.

¹⁶⁶ Komise se domnívá, že námitka žalobkyně je zcela neopodstatněná, jelikož žalobkyně mluví o posílení dominantního postavení, aniž by prokázala, v čem je hodnocení Komise, že nabytí VPS společností P&G nevede k vytvoření dominantního postavení na německém trhu, nesprávné (výše uvedený rozsudek TAT).

¹⁶⁷ V každém případě nabytí jiné činnosti VPS než Camelia společností P&G nevede k vytvoření dominantního postavení. Ochranná známka Femina byla totiž nakonec postoupena třetí osobě, takže skutečně nabytá jiná činnost než Camelia, tedy Blümia a výrobky prodávané pod ochrannými známkami prodejců vyrobené VPS, představují podíl na trhu řádově pouze 2 až 3 % a týkají se výrobků nižší kvality

nesoutěžící přímo s výrobky prodávanými pod všeobecně známými ochrannými známkami, jako jsou Always nebo Camelia. Na tvrzení, že podíl VPS v segmentu ochranných známek prodejců v Německu je 60 %, Komise odpovídá, že podle statistických údajů dodaných společností P&G dne 14. února 1994 představovaly v roce 1993 jiné výrobky VPS než Camelia 13 % německého trhu podle objemu a 8,2 % podle hodnoty. V odpovědi na písemné otázky položené Soudem Komise upřesnila na základě výše uvedených statistických údajů, že tato hodnota se nevztahovala výhradně k podílu výrobků VPS prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu, přičemž tento podíl se odhaduje přibližně na 1,3 % německého trhu.

168 Mimoto podle Komise je nahrazení výrobků prodávaných pod špičkovými ochrannými známkami výrobky prodávanými pod ochrannými známkami prodejců nebo pod druhořadými ochrannými známkami velice nepravděpodobné s ohledem na přání velkoprodejců podporovat hospodářskou soutěž mezi výrobci, aby mohli zachovat politiku velmi nízkého obchodního rozpětí. Proto by se velkoprodejci zásobovali u jiných výrobců, jestliže by se P&G snažila využít silného postavení své ochranné známky Always a zvýšila ceny.

169 Vedlejší účastník řízení poukazuje na to, že během správního řízení žalobkyně trvala na tom, že závazek postoupit jinou činnost než Camelia má bezvýznamný účinek na hospodářskou soutěž. Dodává, že P&G si v každé případě neponechala žádnou ochrannou známku vztahující se k činnosti jiné než Camelia.

— Závěry Soudu

170 Soud úvodem zdůrazňuje, že když žalobkyně tvrdí, že dotčené spojení může posílit dominantní postavení P&G na německém trhu s hygienickými vložkami, zatímco Komise v rozhodnutí učinila závěr, že dominantní postavení na tomto trhu vytvořeno nebude, je třeba mít za to, že tím žalobkyně přinejmenším implicitně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že dospěla k tomuto závěru, takže jí nelze bránit, aby zpochybnila legalitu rozhodnutí Komise v tomto ohledu (viz výše uvedený rozsudek TAT, bod 86).

171 Je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 4064/89 „spojení, která nevytvářejí ani neposilují dominantní postavení, v jehož důsledku by byla významně narušena účinná hospodářská soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části, se prohlásí za slučitelná se společným trhem“. Naopak podle čl. 2 odst. 3 spojení, která vytvářejí nebo posilují takové postavení, se prohlásí za neslučitelná se společným trhem. Při svém hodnocení musí Komise na základě čl. 2 odst. 1 nařízení vzít v úvahu především tržní postavení dotčených podniků a jejich přístup na trh.

172 V projednávaném případě žalobkyně poukazuje na to, že Komise se v rozhodnutí dopustila nesprávného posouzení jak ohledně hodnocení, pokud jde o podíly na trhu, postavení jiné činnosti VPS než Camelia na německém trhu s hygienickými vložkami, tak i ohledně výsadního přístupu k velkoprodejcům, který byl P&G poskytnut díky nabytí této činnosti, a údajně škodlivého účinku rozdělení činností VPS na činnosti Camelia a jiné činnosti než Camelia.

173 Zaprvé, jedná-li se o námitku vycházející z podhodnocení podílů jiné činnosti než Camelia na trhu, je třeba především zdůraznit, že okolnost, že jedna nebo všechny ochranné známky týkající se jiné činnosti než Camelia byly nakonec po přijetí rozhodnutí, které povolilo P&G nabýt všechny tyto činnosti, postoupeny třetím osobám, nemůže vzít Soud v úvahu, jelikož podle ustálené judikatury musí být

legalita rozhodnutí posouzena v závislosti na skutečnostech existujících v okamžiku jeho přijetí (viz především výše uvedený rozsudek SNCF a British Railways v. Komise, bod 48). Tudíž je třeba prověřit, zda se Komise, jak to tvrdí žalobkyně, dopustila nesprávného posouzení tím, že v rozhodnutí odhadla, že P&G zvýší svůj podíl na trhu o 6,9 % podle hodnoty, což je hodnota odpovídající výhradně podílům druhořadých ochranných známek VPS, Blümia a Femina, na trhu, aniž by vzala v úvahu zvláštní podíl výrobků vyrobených VPS pro prodejce na trhu.

174 Soud se domnívá, že pouhé nezohlednění takového podílu na trhu nemůže samo o sobě prokázat, že se Komise dopustila nesprávného posouzení ohledně hodnocení postavení VPS na trhu. V rámci posouzení toho, jakou tržní sílu na trhu má podnik, který se účastní spojení, totiž podíly výrobků, které vyrábí jakožto subdodavatel pro prodejce, jež tyto výrobky dále prodávají pod svými vlastními ochrannými známkami, nelze v zásadě zcela ani zčásti přičítat k podílu na trhu, který má tento podnik v souvislosti s podobnými výrobky, jež prodává pod svojí vlastní ochrannou známkou. Jelikož prodejci prodávají tyto výrobky pod svými vlastními ochrannými známkami za tím účelem, aby soutěžily s výrobky prodávanými pod ochrannými známkami výrobců, musí jim být podíl na trhu, který mají díky těmto prodejům, obecně přičten za účelem hodnocení hospodářské soutěže, které jsou vystaveni výrobci výrobků špičkových nebo druhořadých ochranných známek.

175 Je pravda, že v případě, kdy podle tvrzení žalobkyně vyráběla VPS v okamžiku přijetí rozhodnutí přibližně 60 % výrobků prodávaných v Německu pod ochrannými známkami prodejců, by nedostatek jakéhokoli zohlednění této části výroby v projednávaném případě vedl k podhodnocení skutečné tržní síly tohoto podniku, a tudíž postavení získaného společností P&G po spojení. V takovém případě by totiž skutečnost, že VPS je hlavním zdrojem zásobování prodejců výrobky, jež prodejci prodávají pod svými vlastními ochrannými známkami, mohla společnosti P&G díky nabytí jiné činnosti než Camelia poskytnout výsadní přístup k velkoobchodníkům a umožnit jí provádět vůči prodejcům obchodní politiku, která by vážala dodání těchto výrobků na přednostní nákup vložek její špičkové ochranné známky.

176 Je však důležité konstatovat, že v průběhu řízení před Soudem prokázala Komise právně dostačujícím způsobem na základě statistických údajů, které jí předala P&G dne 14. února 1994 v rámci přezkoumání oznámeného plánu spojení, nízký podíl výrobků vyrobených společností VPS a prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu. Z těchto údajů totiž vyplývá, že podíl všech jiných činností VPS než Camelia, včetně výrobků prodávaných pod ochrannými známkami prodejců, na trhu dosáhl na německém trhu s vložkami v roce 1993 8,2 % (podle hodnoty), neboli podíl samotných výrobků VPS prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu dosáhl jenom 1,3 % (podle hodnoty) (8,2 % minus 6,9 %). Mimoto s ohledem na skutečnost, že podle rozhodnutí a nezpochybněných vyjádření Komise byl podíl všech ochranných známek prodejců na trhu řádově 12,5 % (podle hodnoty), z toho vyplývá, že podíl VPS na výrobě vložek prodávaných pod ochrannými známkami prodejců byl pouze přibližně 10 %.

177 Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobkyně ohledně zvláštního podílu výrobků VPS prodávaných pod ochrannými známkami prodejců na trhu nejsou potvrzena žádným důkazem ani žádným údajem, který by mohl zpochybnit opodstatněnost hodnocení provedeného Komisí, musí být tudíž argument vycházející z podhodnocení podílů jiné činnosti než Camelia na trhu zamítnut (viz například rozsudek Soudu prvního

stupně ze dne 12. prosince 1991, Hilti v. Komise, věc T-30/89, Recueil 1991, s. II-1439, bod 89).

178 Zadruhé, jedná-li se o námitku vycházející z nesprávného posouzení týkajícího se výsadního přístupu k velkoobchodníkům, který byl P&G poskytnut díky spojení, Soud se domnívá, že za okolností projednávaného případu nemůže taková argumentace prokázat, že spojení mělo za následek vytvoření dominantního postavení na relevantním trhu. Takto se, s ohledem na malý význam podílů druhořadých ochranných známek VPS – Blümia a Femina – na trhu a na malý význam výrobků vyráběných VPS pro prodejce, pouhé tvrzení, že P&G měla díky jejich nabytí moc zabránit soutěžitelům v přístupu k velkoobchodníkům, nejeví jako odůvodněné. Ostatně žalobkyně neposkytuje žádný důkaz, který by mohl podpořit argument, že by P&G mohla navrhnout prodejcem nahrazení výrobků Camelia výrobky jinými než Camelia, zatímco Komise v rozhodnutí především prokázala, že trh s vložkami byl charakterizován věrností spotřebitelů ochranné známce, zejména v segmentu špičkových výrobků (body 97 a 125 rozhodnutí). Z toho vyplývá, že tato námitka žalobkyně musí být zamítnuta, stejně jako argument vycházející z toho, že Komise vytvářela podmínky pro budoucí oslabení ochranné známky Camelia tím, že povolila rozdělení činností VPS, který je pouhým dohadem.

179 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy na podporu své argumentace, se Soud domnívá, že s ohledem na charakteristiky relevantního trhu a na podíl dvou hlavních soutěžitelů P&G v segmentu špičkových ochranných známek na trhu se Komise tudíž oprávněně domnívala, že podíl na trhu ve výši 43,2 % neumožňoval učinit závěr, že bylo vytvořeno dominantní postavení (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1978, United Brands v. Komise, věc 27/76, Recueil 1978, s. 207, body 108 a 109), aniž by bylo mimoto třeba zkoumat ještě další vedlejší účinky tohoto spojení na hospodářskou soutěž (viz výše uvedený rozsudek TAT, bod 79).

180 Za těchto okolností musí být první část žalobního důvodu zamítnuta.

Druhá část: k nesprávnému posouzení důsledků spojení na trhu s papírovými hygienickými výrobky pro domácnost

— Stručný popis argumentace účastníků řízení

181 Žalobkyně Komisi vytýká, že v rámci analýzy důsledků spojení na trhu s papírovými výrobky nevzala v úvahu postavení P&G ve Spojených státech a rozvoj jejich finančních schopností v důsledku postoupení činnosti Camelia. Podle žalobkyně přitom nabytí VPS, jejíž podíly na trhu v Německu byly řádově 15 až 20 %, poskytlo P&G možnost proniknout na evropský trh a zvýšit její podíly na trhu díky jejím finančním zdrojům a jejímu vedoucímu postavení na severoamerickém trhu. Mimoto upuštění od plánu odkupu činnosti Camelia jí umožnilo uvolnit finanční zdroje, které na něj byly vyčleněny. Komise tím, že takovou analýzu neprovedla, porušila čl. 2 odst. 1 a 3 článku 8 nařízení č. 4064/89.

182 Komise se domnívá, že se žalobkyně omezuje na kritiku údajného nezohlednění některých skutečností, aniž by prokázala, že jejich zohlednění by mohlo vést k opačnému výsledku, a aniž by prokázala, že analýza Komise je nesprávná. Komise ostatně v rozhodnutí zkoumala dopad vstupu P&G na evropský trh, ale domnívala se, že s ohledem na podíl VPS na trhu, nepřítomnost P&G na tomto trhu v Evropě a charakteristiky trhu, jako jsou například přítomnost silných soutěžitelů, růst trhu a

význam ochranných známek prodejců, žádné vážné pochybnosti nebyly. Co se týče argumentu vycházejícího z upuštění od odkupu činnosti Camelia, Komise se domnívá, že s ohledem na finanční zdroje P&G obecně nemůže prodej činnosti Camelia přímo ovlivnit výdaje na trhu s papírovými hygienickými výrobky pro domácnost.

183 Vedlejší účastník řízení poukazuje na to, že Komise v odstavci 13 rozhodnutí vzala v úvahu potenciální dopad postavení P&G na trhu s papírovými hygienickými výrobky pro domácnost ve Spojených státech a v Kanadě na evropský trh a že konstatovala, že činnosti VPS a P&G se nepřekrývají. Zdůrazňuje, že podíly na trhu nabyté P&G po spojení jsou v každém případě řádově 4 %, a nemůžou tudíž vyvolávat pochybnosti o slučitelnosti spojení se společným trhem.

— Závěry Soudu

184 Soud uvádí, že žalobkyně v projednávaném případě uplatňuje nezohlednění údajných účinků spojení v odvětví papírových výrobků Komisi, aniž by prokázala, v jakém ohledu by dotčené spojení vedlo k vytvoření dominantního postavení na jednom z relevantních trhů tohoto odvětví. Je totiž třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňuje skutečnost konstatovanou v rozhodnutí (viz výše uvedený bod 47), že P&G v okamžiku oznámení spojení nevykonávala v Evropě v tomto odvětví žádnou činnost, takže dotčené spojení nevedlo k žádnému sčítání podílů dotčených podniků na trhu. Mimoto se netvrdí, že se Komise dopustila nesprávného posouzení tím, že konstatovala důležitou úlohu soutěžitelů a ochranných známek prodejců v tomto odvětví a že se domnívala, že s ohledem na tyto faktory spojení nevyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem, dokonce ani při co nejužší definici trhu, tedy německého trhu s papírovými kapesníky, na kterém měla VPS podíl mezi 35 a 40 %. Pokud nedojde k vytvoření nebo posílení dominantního postavení, musí přitom být spojení povoleno, aniž by bylo nutné zkoumat jeho údajné účinky na účinnou hospodářskou soutěž (viz výše uvedený rozsudek TAT, bod 79). Za těchto okolností se Soud domnívá, že žalobkyně nemůže zpochybňovat legalitu analýzy Komise, pokud jde o důsledky spojení ohledně papírových výrobků.

185 V každém případě závěr Komise, že spojení nevyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem ohledně těchto výrobků, není argumenty žalobkyně nijak vyvrácen. I za předpokladu, že finanční zdroje P&G a její postavení na severoamerickém trhu jí umožňují zvýšit podíly VPS na trhu, což představuje samotný účel takového spojení, nic to nemění na tom, že žalobkyně neprokázala, jak by takové okolnosti měly přivést Komisi k tomu, aby dotčené spojení zakázala, pokud nedošlo k vytvoření či posílení dominantního postavení na trzích, které Komise považuje za relevantní (viz výše uvedený rozsudek TAT, bod 87).

186 Z toho vyplývá, že druhá část žalobního důvodu musí být zamítnuta.

Třetí část: k nesprávnému posouzení důsledků spojení na trhu s dětskými plenami

— Stručný popis argumentace účastníků řízení

187 Žalobkyně Komisi vytýká, že neanalyzovala důsledky postoupení činností VPS týkající se „dětských plen“ v Německu a ve Španělsku třetím osobám, a že proto nepřijala opatření, která by mohla zachovat hospodářskou soutěž vůči P&G, která byla již na těchto trzích dominantní. Pokud jde konkrétně o německý trh, Komise neprovedla žádnou kontrolu ohledně kvalit nabyvatele činnosti VPS, takže P&G

může výběrem subjektu, který nemá finanční a obchodní prostředky k tomu, aby zůstal trvale na trhu ochranných známek výrobců, vyloučit výrobky VPS, které jsou v soutěži s jejími výrobky Pampers. Z toho vyvozuje, že v případě zmizení výrobků VPS bude mít P&G, jejíž podíl na trhu představuje 51 %, dominantní postavení vůči soutěžitelům malého významu majících podíly na trhu řádově 9 a 5 %. S ohledem na tyto skutečnosti měla Komise bránit tomuto postoupení nebo přinejmenším uložit P&G povinnosti ohledně kvalit kupujícího těchto činností za tím účelem, aby umožnila zachování hospodářské soutěže mezi výrobky VPS a výrobky prodávanými P&G. Při neexistenci takových opatření je rozhodnutí v rozporu s čl. 2 odst. 1 a 3 a článkem 8 nařízení č. 4064/89.

188 Komise zdůrazňuje, že kritika a předpoklady vyjádřené žalobkyní neprokazují, že nabytí VPS společností P&G vedlo k vytvoření nebo posílení dominantního postavení, takže tato námitka je neúčinná (výše uvedený rozsudek TAT). V každém případě vzhledem k tomu, že P&G nezískala kontrolu nad činností VPS týkající se „dětských plen“, této činnosti se spojení netýkalo, takže Komise nebyla příslušná k tomu, aby uložila omezení ohledně třetí osoby vybrané k nabytí této činnosti.

189 Vedlejší účastník řízení souhlasí s argumenty Komise a domnívá se, že by se Komise dopustila překročení pravomoci, kdyby rozšířila svou kontrolní pravomoc na prodej činností VPS týkajících se „dětských plen“ společností P&G, jelikož P&G nad nimi nikdy nezískala kontrolu.

— Závěry Soudu

190 Soud připomíná, že účastníci dotčeného spojení, jak vyplývá z rozhodnutí a z nezpochybněných vyjádření Komise, jasně zamýšleli vyloučit ze spojení odvětví činnosti VPS týkající se dětské hygieny, tedy dětských plen, přičemž tato činnost byla určena k tomu, aby byla postoupena třetí osobě současně s povolením spojení. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že na základě dohod o nabytí oznámených Komisi mělo být toto odvětví činnosti odděleno od společnosti VPS a svěřeno správci, již určenému při oznámení, který měl mandát zajistit postoupení této činnosti třetí osobě v krátké lhůtě od dokončení nabytí VPS společností P&G (body 5 a 6 rozhodnutí). Z těchto skutečností vyplývá, že pokud nebyla kontrola této činnosti účinně a trvale převedena na P&G, na dotčenou činnost se nevztahoval plán spojení předložený Komisi k přezkoumání. Z toho vyplývá, že pokud nebylo uskutečněno spojení, které by mohlo vést k vytvoření dominantního postavení nebo posílení takového postavení na německém a španělském trhu s dětskými plenami, žalobkyně nemůže Komisi vytýkat, že nezaujala stanovisko k výběru, údajně škodlivému pro zachování účinné hospodářské soutěže, třetího subjektu určeného v projednávaném případě k nabytí této činnosti VPS, protože Komise k tomu nemá v rámci nařízení č. 4064/89 pravomoc.

191 Ze stejných důvodů je argument, že Komise měla přinejmenším uložit povinnosti ohledně kvalit nabyvatele této činnosti na základě čl. 8 odst. 2 nařízení č. 4064/89, neúčinný. V tomto ohledu je třeba mimoto připomenout, že nepřísluší Soudu, aby v rámci soudního sporu týkajícího se zrušení nahrazoval posouzení Komise svým vlastním posouzením a aby rozhodoval o otázce, zda Komise měla ke svému rozhodnutí připojit podmínky nebo povinnosti na základě uvedeného článku, zejména když se toto ustanovení týká přezkumu slučitelnosti plánovaného spojení se společným trhem po meritorní stránce poté, co bylo zahájeno řízení podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 4064/89 (viz výše uvedený rozsudek Dan Air, bod 113).

¹⁹² V důsledku toho musí být třetí část žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise neanalyzovala důsledky spojení ohledně trhů s dětskými plenami, zamítnuta.

¹⁹³ Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

¹⁹⁴ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise i vedlejší účastník řízení, společnost P&G, požadovali náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů vzniklých vedlejšímu účastníku řízení, společnosti P&G.**